

PANORAMA

20
ct

STATIONSWEG 34^a DEN HAAG - TELEF. 17062 - GIRO 142700

ABONNEMENTSPRIJS f10.40 PER JAAR. BUITENLAND f13.—

DOELMATIGHEID IN VRIENDELIJKE GEDAANTE.
Ruimte-sparende meubilerings; tafel met zijkast (afb. 4).

DOELMATIGHEID

IN VRIENDELIJKE GEDAANTE

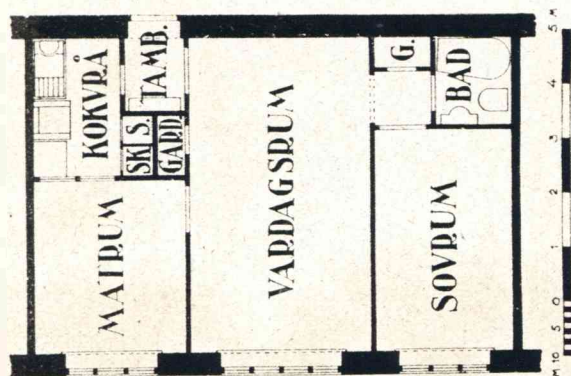
DOOR PAUL BROMBERG

Binnen het korte tijdsbestek, dat men van algemeene belangstelling voor huis-inrichting kan spreken, zijn verschillende richtingen aan ons voorbij getrokken. En elk droeg zijn eigen leus op het eigen vaandel, steeds met de overtuiging, dat nu de waarheid was gevonden. Welk een geluk, dat nieuwe stroomingen nog steeds met overtuiging verder worden gedragen: want elke richting geeft ergens een stoot, die ons toch voorwaarts brengt.

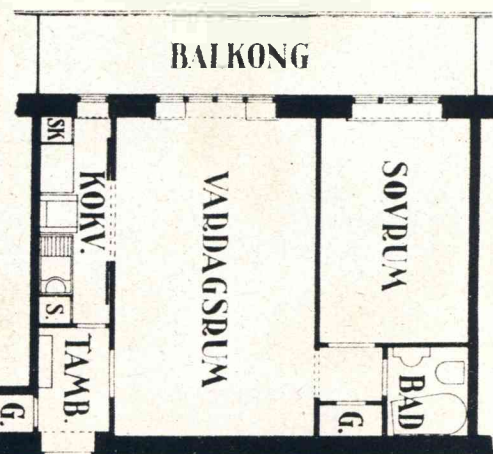
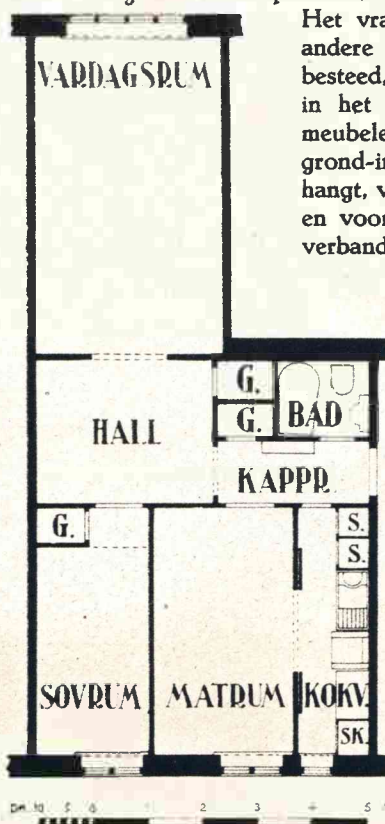
Op het oogenblik ondergaan we een reactie op een te oppervlakkige en sentimentele liefde voor ons interieur. Het was daarmee als met de lieflijke zorg, die ik me nog herinner van onze juffrouw op school.... och, ze bond en plakte toch zulke beeldige bandjes om onze schriften en

ze ging daar zóó in op, dat ze de fouten in de cahiers helaas liet staan. Zoo ont-aardde ook het plezier van meubileren in een overdadige zorg aan bijkomstigheden; doeken, platen en pullen bij de intellectuele, en spreken, snijwerk en spiegelglas bij meer primitieve smaken.

Het vraagstuk der goede meubilerings heeft echter geheel andere problemen, die door de zorg, aan de bijkomstigheden besteed, over het hoofd werden gezien. Die problemen bestaan in het vinden van een geschikte plaatsing van geschikte meubelen. Voor de geschikte plaatsing is een andere plattegrond-indeeling noodig dan gebruikelijk was (en daarmee hangt, voor nieuwe woningen, een andere bouwwijze samen) en voor de geschikte meubelen een andere vorm, die meer verband houdt met de eischen der doelmatigheid. De over-

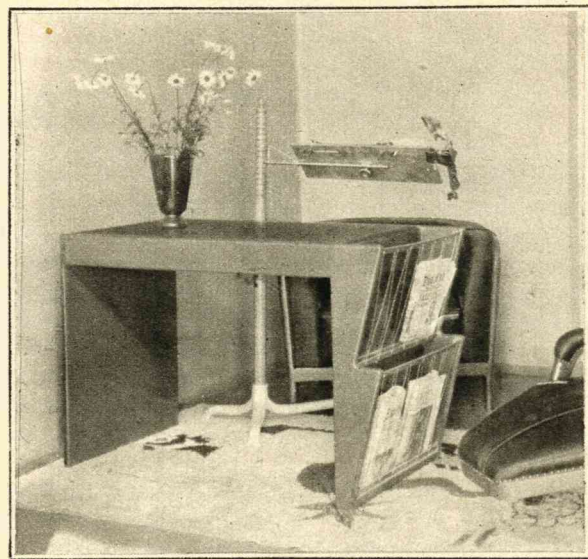
DOELMATIGHEID IN VRIENDELIJKE GEDAANTE.

Plattegronden van Zweedsche massawoningen (afb. 1; zie artikel).

tuiging, dat het woningvraagstuk en de inrichting van geheel anderen kant bekeken moesten worden, was zóó oprecht, dat men uit pure plichtsbetrachting het bepaald als een gemis aan ernst ging beschouwen, wanneer nog aandacht overbleef voor de „gezellige” aankleding, die vroeger als hoofdzaak had gegolden. Zoo ontstonden bij wijze van nieuwe voorlichting (speciaal in nieuwe kleine model-woningblokken) interieurs, die door hun gemis aan de gebruikelijke decoratie op het publiek den indruk maakten van gevangencellen. De goede indeeling van venster en deur, de zuinige verdeeling van den plattegrond, waar zooveel mogelijk kamers waren geprojecteerd met een maximum toevoer van lucht en licht, al die goede bedoelingen werden door het publiek maar weinig begrepen; men voelde alleen, dat de nieuwe voorschriften dwars ingingen tegen het aanwezige verlangen naar „gezelligheid” en mede door een overdreven en niet altijd juiste toepassing van het metalen meubel verwierf de „nieuwe zakelijkheid”, zooals die richting genoemd werd, zich een grondige impopulariteit.

In Zweden is het verloop echter eenigszins anders dan hier geschetst, want de voorlichting ging hier niet uit bij wijze van tentoonstellingen van een bepaalde groep met bepaalde tendenzen, maar ontstond uit de levende werkelijkheid. Verschillende bouwverenigingen van grooten omvang hebben het woningvraagstuk ter hand genomen, gesteund door hun zeer groot aantal leden, die bestonden uit

Bureau waarvan een der wanden als krantenhanger dient.

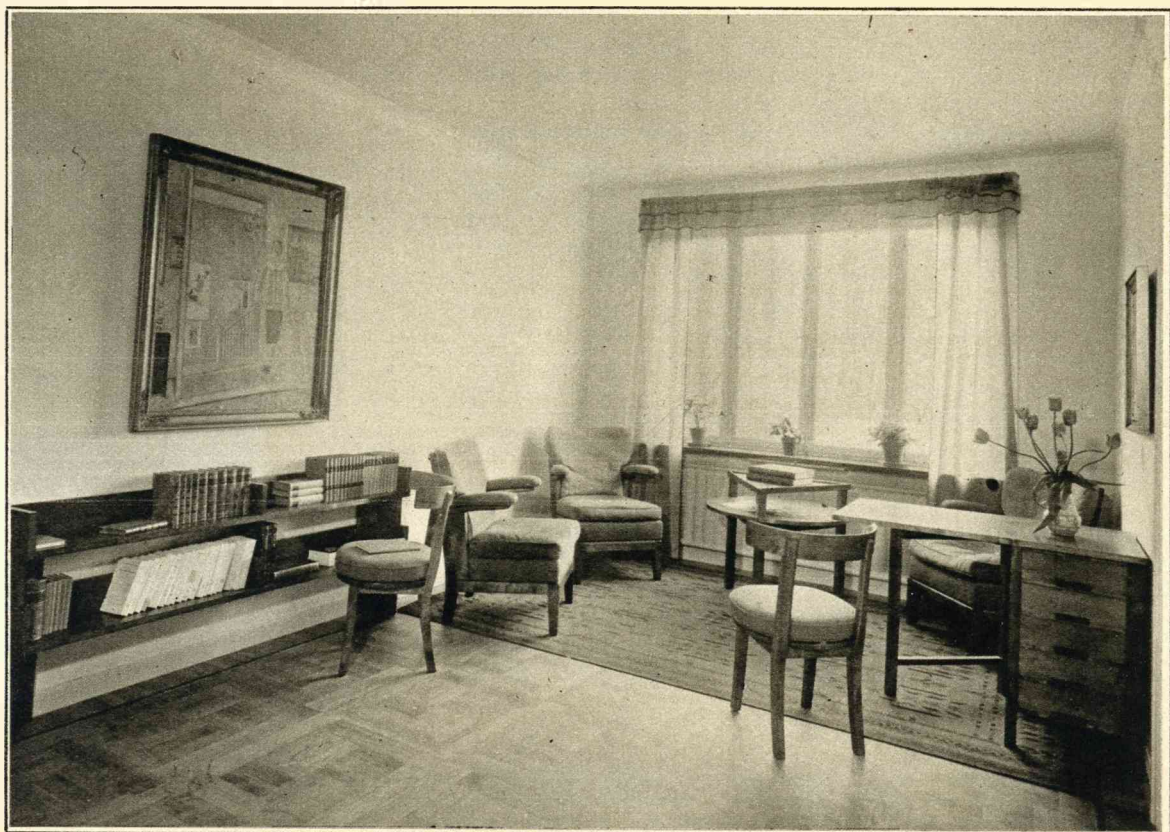

DOELMATIGHEID IN VRIENDELIJKE GE-DAANTE. Canapé, die tot lits-jumeaux uitgetrokken kan worden (afb. 5).

DOELMATIGHEID IN VRIENDELIJKE GE-DAANTE. Huiskamer in een Zweedsche woning van een bouwvereniging (afb. 6).

arbeiders met een relatief hoogen levensstandaard en den goed gesitueerden middenstand. Die woningbouwverenigingen hebben reeds jaren in de praktijk woningen gebouwd in massa's vóór massa's, woningen die tevens een soort spaarfonds voor de leden waren, daar de te betalen huur tegelijkertijd een huurkoop beteekende. De huizen werden dus eigendom van de leden met een zeer hooge hypotheek, welke langzaam jaarlijks door de huur werd afgelost.

Van een eenvoudig woning-

blok geven wij hier drie verschillende types weer. De flat van afb. 1 heeft achter de zeer kleine entree een bewoonbare tochtvrije hal met flinke bergkast, terwijl door de entree eveneens een dergelijke kast is te bereiken, een badkamertje met W.C., een eetvertrek en een daarnaast gelegen keuken. Door de hal verkrijgt men toegang tot een woonkamer en een slaapvertrek. Bij type 2 is geen hal aanwezig en ligt de woonkamer in het centrum, tevens doorgang naar eetkamer (die ook bereikt kan worden vanuit de entree via de keuken) en naar slaapvertrek, badkamer met W.C. en kast. Voor onze begrippen hebben beide types en zeer zeker het laatste een groot tekort aan bergruimte, waar echter tegenover staat, dat op een zóó kleinen plattegrond een zeer voordeelig gebruik van de ruimte is gemaakt.

Type 3 heeft langs de geheele breedte een balcon; de woonkamer

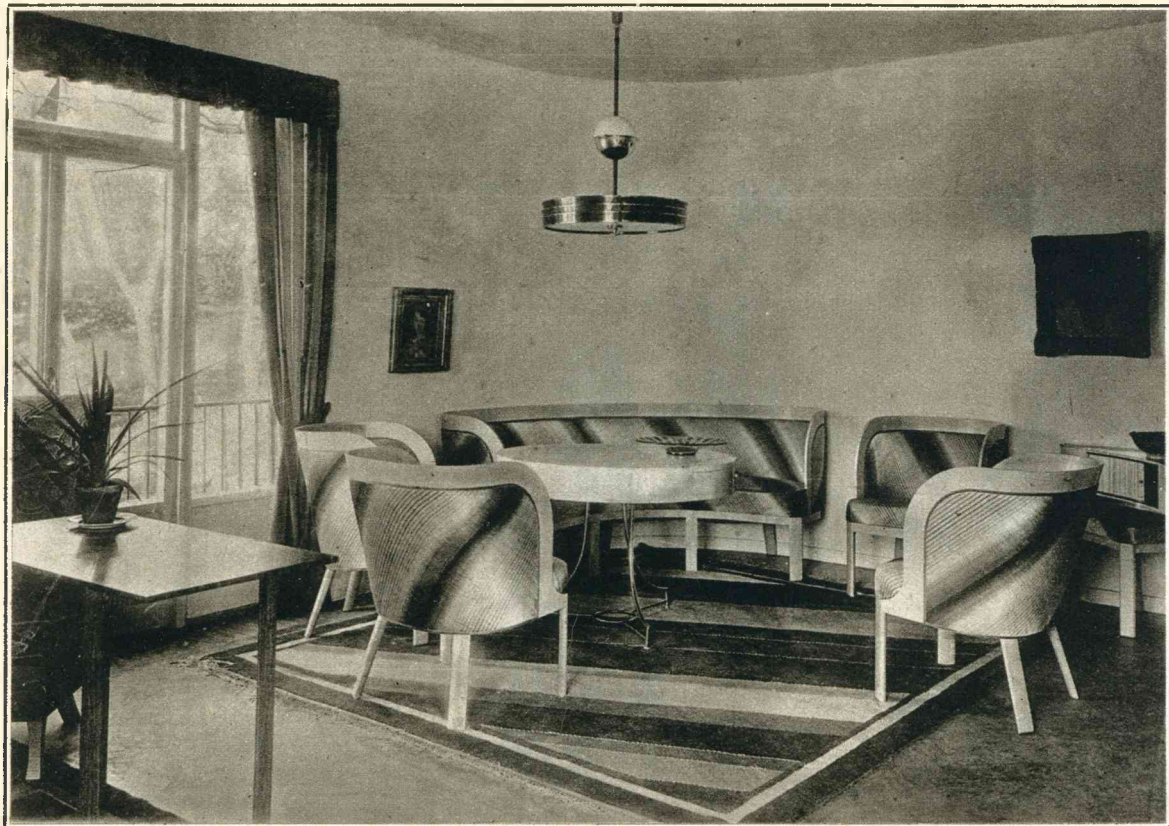
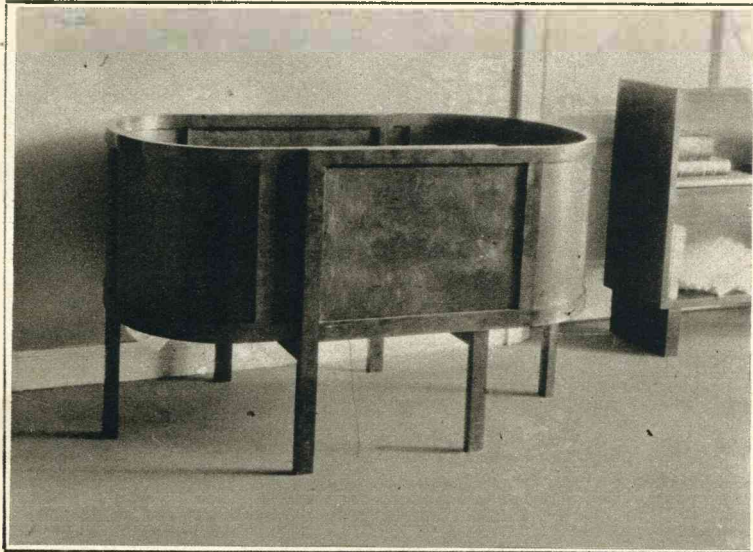
Uitschuifbaar kinderledikant, berekend „op den groei”.

is voorts grooter, maar moet tevens als eetkamer dienst doen.

Bij het beschouwen van deze drie types moet men bedenken, dat we hier te doen hebben met gedeelten van een groot woning-blok (sommige voor 400 gezinnen!), zoodat bij type 2 en 3 slechts één wand vensters kan hebben, bij type 1 twee wanden.

De meubilering van de woonkamer is speciaal moeilijk, omdat dit vertrek niet alleen een algemeene ruimte is voor het heele gezin, maar er tevens slaapgelegenheid moet zijn. Foto 4 en 5 laten beide een bank zien, die tot bed uitgebreid kan worden; bij de eene is het onderstuk uit te schuiven, bij de andere vormt de rug een verbredening van de spiraalmatras. De tafel op de afbeelding met deze bank heeft aan de muurzijde een kast met glasmaatschuiven voor etenswaren en servies, en een open gedeelte voor kranten en boeken.

Afb. 6 is uit een woning, waar de algemeene kamer niet als slaapplek noodig is, zoodat hier een werktafel gezet kon worden (met afklapbaar blad als aan de tafel niet gewerkt behoeft te worden).

bovenste etage van haar woonblokken gereserveerd is voor de kinderen, die er toezicht, leiding en . . . maaltijden vinden; ook zijn in elk blok elektrische wasmachines voor gemeenschappelijk gebruik, die de wasch, nadat deze eenmaal aan het apparaat is toevertrouwd, koken, wasschen en spoelen.

De meubelen, die we in Zweden voor deze moderne huizen aantreffen, zijn alle op rationeelen grondslag ontworpen, zooals in den geest van dezen tijd past, maar ze bezitten naast deze doelmatigheid toch een groote mate van vriendelijke intimiteit, welke helaas zoo dikwijls nog ontbreekt bij meubelen, die ons worden voorgezet met de tendentieuze bedoeling van te willen behooren bij een „partij” . . . neen, gelukkig is Zweden nog niet aan het verpolitiekte meubel toe!

DOELMATIGHEID IN VRIENDELIJKE GEDAANTE. Hoekje in de huiskamer van een Zweedsche woning (afb. 7; zie artikel).

Afb. 7 heeft betrekking op een woning in Zweden voor een groot gezin, eenvoudig van bouw en inrichting, maar toch voor een finantieel beter gesitueerd gezin.

Het parterreplan heeft een ruime keuken met dienkamer-tje, een gangruimte voor kasten (6 stuks!), een groote algemeene woonkamer (waarvan wij in staat zijn ook een foto te toonen van de bankzit, zie afb. 7), een eetkamer en een loggia. Het etageplan bezit verschillende slaapkamers, bad, W.C., kinderkamer, logeervertrek en een kamer voor de dochter. Zoowel de eenvoudige woningen als deze, op ander prijsniveau ontworpen behuizing zijn gebouwd door dezelfde onderneming, die ook voor de meubilering zorgde en daarvoor een speciale meubelfabriek heeft opgericht. De Nordisk Kompaniet, die de laatst besproken woning heeft gezet, bezit b.v. een meubelfabriek, waar 400 meubelmakers werkzaam zijn!

Tot de belangrijkste bouwverenigingen, die zich toelagen op het minimumtype, behoort de H.S.B.-onderneming. Zij bouwt niet alleen de goedkoopste woningen, die in Zweden te betrekken zijn, maar heeft tevens een verstrekkende organisatie in het leven geroepen, om haar leden een geheel ander leven mogelijk te maken dan wij het kennen voor het volk. Als voorbeeld willen we vermelden, dat de

Ook de piano (als massa-product) wordt in ruimte-besparenden vorm gemaakt, bijv. met inschuifbaar toetsenbord. Deze piano is van boven rond, om te verhinderen dat er meetrillende voorwerpen op worden geplaatst.

De tocht van president Hindenburg door het feestende Rijnland. In Speyer begroette het grijze staats-hoofd de veteranen, die den oorlog van '70 hebben meegemaakt.

Als het regent: twee Berlijnsche meisjes vonden parapluie en regenmantel niet voldoende bescherming tegen den plessenden regen. Met kranten wapenden zij hun kousen tegen ontsierende regen- en modderspatten.

FOTO-POST

Een origineele en alleszins duidelijke waarschuwing voor de maximum-snelheid is in het Duitsche Bad Reinerz geplaatst: 25 K.M. of 25 Mark!

Waar de lavendel vandaan komt: een foto uit Kent in Engeland, waar de lavendel-oogst is begonnen. Dank zij het warme weer der laatste weken in Engeland is de oogst dit jaar zeer goed.

Nelly, Liefde en een Weddenschap

Nelly Rudd zat op den vloer van de garage met haar rug tegen den muur geleund en keek naar de auto, waaronder een man geschoven lag, van wien alleen de beenen, gestoken in gevlekte plus-fours, te zien waren. Op 't oogenblik dat ook nog een hand zichtbaar werd, die even naar een schroevendraaier tastte en er weer mee verdween onder den wagen, gaf de zeventienjarige Nelly een totaal andere wending aan 't gesprek.

„Jake,” informeerde ze bescheiden, „waarom ben jij eigenlijk niet verloofd?”

„Omdat jij nog niet oud genoeg bent,” klonk het antwoord van onder de auto.

„Ik bedoelde niet met mij.”

„Wel, tot dusver is het steeds een prettige gewoonte van je geweest me een zoen te geven wanneer ik kom of verdwijn. Om twee redenen zou je daarmee kunnen ophouden; ten eerste omdat je volwassen zou zijn, ten tweede, omdat ik me met iemand anders zou verloven. Omdat het eerste gauw genoeg zal gebeuren, wacht ik met 't tweede maar.”

Nelly Rudd dacht daar even over na.

„Misschien zou het raadzaam zijn,” sprak ze toen haar gedachten uit, „van dat kussen niet langer een publieke ceremonie te maken; meer privé zou ik 't dan altijd nog een tijdje kunnen continueren.”

Waarop Jake het zwijgen bewaarde; men kon alleen een onderdrukte verwensching hooren, toen blijkbaar de schroevendraaier uit zijn handen viel. Daarna weer zwijgen, tot de plus-fours zich begon te roeren en even later ook het bovengedeelte van den amateur-reparateur verscheen. Hij kon toen geïdentificeerd worden als een jongeman van ongeveer 24 jaar, fors gebouwd, clean-shaven, van wien de schitterende opgewekte oogen opvielen.

„Waarom ben jij nou nooit verloofd geweest, Jake?” vatte het meisje onverwacht denzelfden draad weer op.

„O, lieve hemel, ben je daar nu nog over bezig?” zei Jake wanhopig. „k Heb kans genoeg gehad; prima referenties. Ik zei immers, jij bent nog te jong. Ook om er over te praten.”

„Dat is een gemeene opmerking van je; ik ben al zeventien.”

Jake keek naar haar, terwijl zij daar tegen den garagewand zat. Zij had haar beenen onder zich getrokken, haar hoofd leunde een beetje schuin tegen den muur en haar blonde krullen vielen verward over haar gezichtje. Zij zag er gevaarlijk aantrekkelijk uit. Hij begon zijn gereedschap bij elkaar te zoeken.

„Het zou heelemaal geen nut hebben, verliefd op mij te worden; daartoe hebben we samen te veel geravot,” verkondigde Nelly Rudd de rest van haar theorieën. „M'n jeugd heeft daar niets mee te maken. Ik zal je wat anders vertellen, Jake; ik zou voor jou wel eens een vrouw willen uitzoeken. Want iedereen zegt,” ging ze wijs door — Jake vond haar zoo nog bekoorlijker — „dat jij zoo vreeselijk rusteloos bent. Laatst zei iemand zelfs, dat jij eigenlijk een lichtmis bent, alleen maar goed voor oorlog of misdaad, of liefdesavonturen. Als je honderd jaar geleden geboren was, zei hij, zou je misschien een straat-

door HYLTON CLAEVER

roover zijn. Ik zei, dat ik een straatroover wel interessant vond. Maar dat schijnt toch wel de algemeene indruk te zijn, dien je overal achterlaat. Nu wil ik iemand zien te vinden, die jou tot een rustig, kalm leven weet te brengen. Daarom wil ik een vrouw voor je zoeken, Jake.”

„Dat zal wel niet meer gaan, Nell,” zei Jake, die klaar was met zijn gereedschappen, „want volgende week Woensdag is mijn verlof om en vertrek ik weer naar mijn garnizoen in Indië.”

Twee verschrikte oogen zagen hem aan; een onderlip begon verdacht naar beneden te hangen.

„Indië? Ga je weg? En — en dat vertel je me nu pas? Wat gemeen!”

Jake stak zijn hand uit om haar op de been te helpen.

„Je loffelijk voornemen zal je dus niet meer kunnen uitvoeren. Maar weet je wat,” zei Jake, „wanneer ik over een paar jaar terugkom en je bent nog vrij, zal ik jou eens een man zoeken. En ik garandeer je, dat me dat gelukt zal zijn, vóór jij mij een vrouw gevonden hebt.”

Nelly Rudd was alleen nog maar in staat „dank je; doe geen moeite” te zeggen.

Twee jaar verliepen, waarin niets bijzonders gebeurde, vóór Nelly en Jake elkander — plotseling — weer zagen. Het was op een bal bij Nelly's tante, dat Jake onverwacht verscheen. Beider zelfbeheersching — zoo die noodig was — moest bewonderenswaardig genoemd worden.

„Hallo, Jake!”

„Hallo, Nelly!”

„k Heb ernstige dingen van je gehoord, Jake. Is 't waar, dat je 't leger verlaten hebt?”

„Inderdaad.”

„En wat doe je nu dan?”

„Ik? Maar lieve kind, ik moet eerst eens op krachten komen. Jaren in Indië geweest, moet je denken.” Hij lachte — nog denzelfden jongensachtigen lach van vroeger.

„Dan wordt 't nu tijd, mannetje, dat ik je eens ernstig onderhanden neem,” zei Nelly Rudd. „Want...”

„Best, best; laat ons dan daar aan dat tafeltje gaan zitten en wat gebruiken, want je kunt je niet voorstellen wat een honger ik heb. Goed?”

En terwijl Nelly hem volgde, nam zij hem tersluiks eens goed op.

Zij bereikten een tafel en gingen zitten. Daar deed Jake de eerste minuten niets anders dan zijn tafeldame aandachtig aan staren, alsof hij al die jaren er voortdurend naar verlangd had haar weer te zien. Zij was gegroeid, zij was een dame geworden — zij was volwassen.

„Jake,” had Nelly Rudd juist opgemerkt, „je bent nog maar een paar dagen in 't land, maar te oordeelen naar wat de lui zoo al praten, moet je nog dezelfde lichtmis zijn van vroeger. Ofschoon je, hoop ik, niet veronderstelt, dat ik bijster veel aan

praatjes hecht. — Of is er kort geleden nog iets gebeurd?” ging zij na eenige seconden door, inmiddels een portie ijs oplepelend.

„Hoezoo?” vroeg Jake.

„Omdat je, wanneer je even je hoofd omdraait, een eindje achter je een heer kunt zien — vierkant gezicht en kortgeknipten knevel — die, met een sandwich in z'n hand, al een tijdje naar je staat te kijken.”

„Werkelijk?” zei Jake onbewogen. „En vertel eens, eet hij die sandwich niet op?”

„Dat is hier een detail van zeer ondergeschikt belang,” zei Nelly quasi hooghartig-afwijzend. „Ik weet toevallig, dat hij in connectie staat met Scotland Yard.”

„Niets bijzonders. Op huwelijksfeesten hebben ze altijd zoo iemand...”

„Dit is geen huwelijksfeest.”

„Neen,” zei Jake ernstig. „Maar nu we het toch toevallig daarover hebben, Nelly,” ging hij door, zich vertrouwelijk naar haar overbuigend, „zou ik je willen vragen...”

„Niet van 't onderwerp afdwalen, Jake. Die man is geen ordinaire agent om een oog op vorken en lepels te houden. Hij staat daar ver boven. Hij heeft in den oorlog verschillende geheime opdrachten uitstekend uitgevoerd. Nu schijnt hij in een of andere indirecte relatie met Scotland Yard te staan, die dikwijls van zijn diensten gebruik maakt. Men zegt dat hij ongeveer alle internationale dieven kent en dat die heeren tamelijk bevreesd voor hem zijn. Hij eet op 't oogenblik niet; wel maakt hij een opmerking tegen dezen of genen die hem passeert.”

„Misschien biedt hij zijn sandwich te koop aan.”

„Jake, als je zoo begint te praten, moet je ander gezelschap zoeken. Keer je om en kijk naar hem.”

„Hoeft niet, beste kind. Achter je hangt een groote spiegel, waarin ik hem precies zien kan.”

„Draak! Kon je dat niet eerder zeggen? Waarom, vraag ik, kijkt die man naar jou?”

„Ik denk, dat hij naar jou kijkt. Een mooi, jong meisje, nietwaar...”

„Jake, houd je mond. Hij komt hier naar toe.”

„Vraag hem, of hij nog wat ijs meebrengt,” had Jake nog gelegenheid op te merken.

Een oogenblik later stond de vreemdeling naast Jake, boog voor Nelly, en sprak toen Jake aan.

„Goeden avond, Sutherland,” zei hij.

Jake keek op. „Goeden avond, Taylor. Ken je miss Rudd? Miss Rudd vraagt zich af, wat je hier toch doet. Iets bijzonders aan de hand?”

Het scheen Nelly toe, dat de twee mannen elkander met een fellen blik aanzagen.

„De kwestie is, dat ik hier zoo maar eens rondkijk.”

„Hier, in de buurt van deze tafel, of verder weg?”

„Inderdaad; hier in de nabijheid.” En daarna boog mr. Taylor weer voor Nelly, groette Jake Sutherland, en liep de zaal weer in.

„Ik wil natuurlijk niet vragen,” begon

Nelly, „wat hij met die woorden bedoelde, want dat zeg je me toch niet....”

„Die woorden zijn ook veel te diepzinnig voor ons,” zei Jake.

„Je bent onuitstaanbaar. Maar dat is niets; ik heb hem een dans beloofd, en dan vraag ik hem wel een en ander. Jullie kennen elkaar; daar heb je me niets van verteld.”

„Welke dans is dat?”

„De hierna volgende, dan vraag ik hem....”

„Dat komt goed uit,” zei Jake, opstaande. „Naar dien dans ben ik niet zoo bijster nieuwsgierig.”

Tien minuten later kwam Jake door de hall wandelen, keek omzichtig rond; ging toen de trap naar de bovenverdieping op. Oogenblikkelijk daarna verscheen ook Taylor in de hall, hij tuurde naar boven, en verdween weer in een der aangrenzende vertrekken.

Even bleven hall en trappen leeg; daarna kwam Jake weer te voorschijn. Opgewekt liep hij de trap af en wilde juist naar de deur van de groote zaal loopen, toen mr. Taylor opeens naast hem stond.

„Wel,” zei Jake kalm, „ik dacht dat je met miss Rudd danste.”

„Ik heb me verontschuldigd.”

„Dan zal ik nu maar weer naar haar toegaan. Je bent dan tegelijkertijd voor onbepaalden tijd geëxcuseerd.”

Mr. Taylor hield hem tegen. „Een oogenblik nog, Sutherland. Ik heb je gevolgd. Begrijp je? Ik.... e.... bedoel.... fouilleering blijft hier natuurlijk buiten beschouwing, maar ik moet je toch om het juweel verzoeken, dat je boven weggehaald hebt.”

Jake keek even rond, haalde plechtig een diamanten armband uit z'n zak en reikte dien aan mr. Taylor over.

„Bij deze gelegenheid feliciteer ik je, Taylor,” zei hij nonchalant. „Die armband is van miss Rudd's tante, mrs. Cunningham. Inmiddels ga ik dan maar weer miss Rudd bezighouden.”

„Dat is onnoodig, Sutherland. Zij heeft mij de rest van de dansen beloofd.”

Jake keek hem doordringend aan.

„Je bent een duivelsche kerel. Al haar dansen besproken? Ga jij doen, Taylor, wat ik van plan was te doen.... haar ten huwelijk vragen?”

„Ik hoop het te doen,” zei Taylor ernstig.

Jake stond een tijd lang stil. Toen zocht hij z'n hoed en jas uit de garderobe, keerde zich weer tot Taylor.

„Dan ben je me juist voor. Verduiveld! Verontschuldig me bij miss Rudd; wil je?”

Toen Taylor een kwartier later rustig naast Nelly Rudd zat en een tijdlang in gepeins gezwegen had, zei hij:

„Vanavond is er een poging gedaan om een diamanten armband van uw tante te stelen. Omdat de dief weet, waar het juweel bewaard wordt, bestaat er kans dat hij terugkomt. Kunt u het voor vannacht veilig opbergen?”

„Ik?”

Hij haalde den armband uit z'n zak. Nelly zag hem met groote oogen aan.

„Hoe komt u er aan?”

„Teruggenomen van den dief,” zei hij kalm.

„Dus die was hier onder 't gezelschap vanavond?”

„Precies. Daarom was ik hier vanavond.”

„Mr. Taylor,” zei Nelly plotseling, „heeft u mr. Sutherland gezien. Hij is een goed vriend van mij en....”

„Ach ja, dat is waar ook. Hij verzocht mij, hem bij u te willen excuseeren. Hij moest onverwachts weg.”

„Weg?” Nelly dacht na. „En u wilt mij den armband toevertrouwen, terwijl u vermoedt dat de dief vannacht terugkomt?”

„Zeker!”

Zij stak haar hand uit. „Geeft u mij dien armband dan maar; ik zal dien vannacht zelf bij me houden. Misschien blijf ik wel opzitten.”

Taylor reikte haar het kostbare stuk over, praatte nog even na, en nam toen afscheid.

Nadat het bal afgelopen was, alle gasten vertrokken waren, en Nelly haar tante goeden nacht had gewenscht, liep zij terug naar de groote hall, waar zij in een stoel voor het haardvuur ging zitten. In gedachten staarde zij in het vuur; langzamerhand nam haar gezichtje een bedroefde uitdrukking aan. De afgelopen gebeurtenissen van dien avond trokken haar geest voorbij. De man, die alle internationale dieven kende, kende ook Jake. Hij had gezegd, dat hij rondkeek, in de nabijheid. Jake was een boodschap gaan doen, even later had ook Taylor zich verwijderd, om daarna terug te keeren in 't bezit van een gestolen armband; terwijl Jake niet meer teruggekeerd was. Neen, neen, 't was gemeen, zoo iets van haar goeden ouden vriend te denken. Gemeen. Die beste Jake. Maar toch zonk het hoofdje van Nelly Rudd wat dieper door en werd haar lief gezicht nog bedroefder. Haar gedachten gingen verder. Mr. Taylor

vermoedde, dat de dief terug zou komen; hij had haar den armband in bewaring gegeven. Waarom toch? Wat een geheimzinnigheid dat alles. Zou de dief werkelijk terugkomen? Het vooruitzicht beangstigde Nelly Rudd in 't geheel niet. Misschien wel omdat de heele geschiedenis haar te onwerkelijk voorkwam. Maar Jake? Ja, Jake?

Een licht gerucht in de doodsche stilte schrikte haar plotseling op. Zij schoot overeind. Het gerucht werd sterker. Het raam! Inderdaad, Nelly zag, hoe het raam naast de deur langzaam geopend werd; de koele nachtlucht stroomde binnen. Doodsbleek bleef het meisje onbeweeglijk in haar stoel zitten, starend naar 't raam.

Daar verscheen de gestalte van een man in de opening; de gestalte werkte zich door het raam naar binnen; bijna volkomen geluidloos. Nu stond hij op den vloer — geen vulgaire inbreker met das en pet, maar een heer in evening-dress en met hoogen hoed — Jake!

Nog steeds staarde de onthutste Nelly bewegingloos in zijn richting. Was dit werkelijkheid? Jake klopte zich kalm de kleeren af, keerde zich om teneinde het raam te sluiten, en liep toen geluidloos naar Nelly in haar stoel. De glans van het vuur viel op zijn gezicht.

„Ik sprak Taylor, toen hij wegging,” zei Jake kalm. „Hij vertelde me, dat je waarschijnlijk nog op was, en daarom kwam ik natuurlijk hierheen.”

Nelly keek hem ontzet aan.

„O Jake! Hoe durfde je hier te komen? O. o, Jake.”

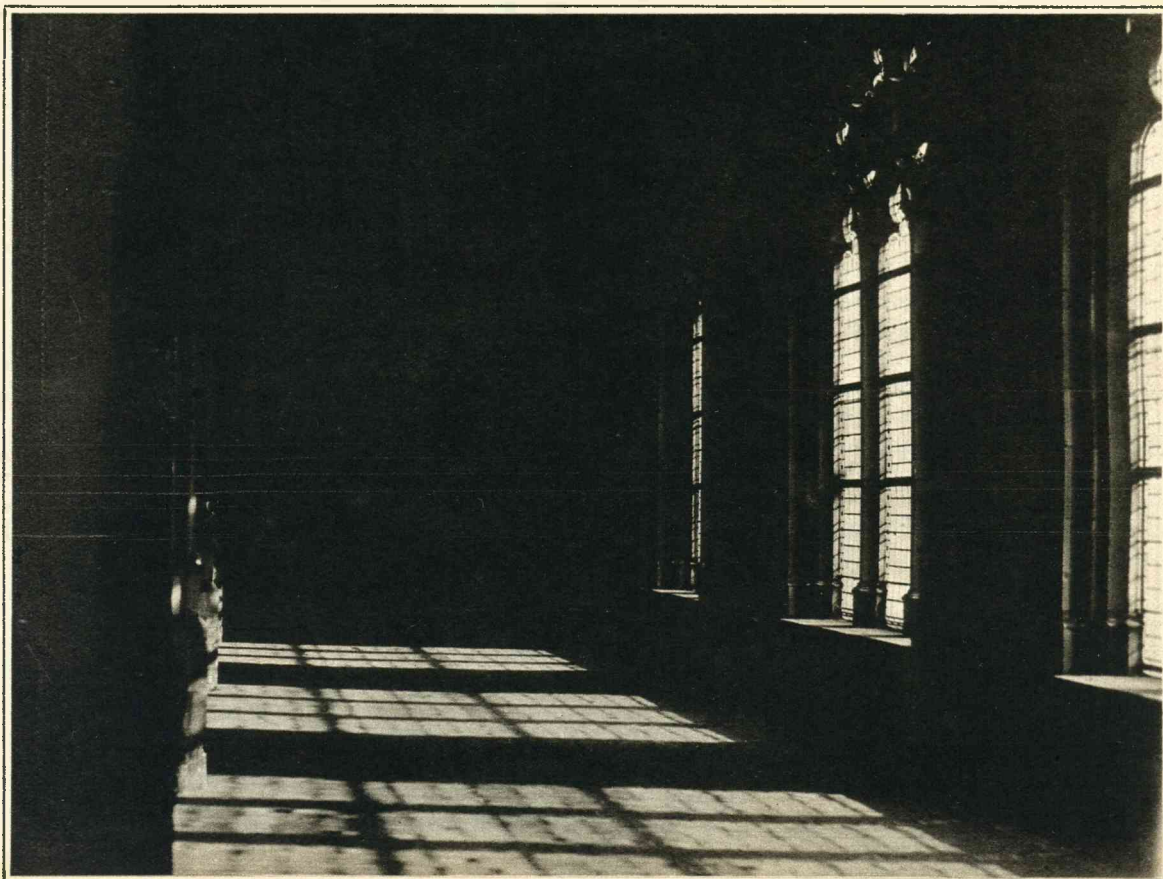
„Durven? Ja, waarom niet?”

„O, maar Jake. Waarom.... waarom ben je teruggekomen?”

„Waarom?” Hij spreidde zijn handen uit. „Lieve hemel, wel, om mijn kus natuurlijk.”

Zoals Nelly toen keek, had zij nooit gekeken.

„'t Is de eerste maal dat we elkaar ontmoetten,” zei Jake, „zonder dat je me

Licht en donker in den Dom te Utrecht.

een kus gaf. Weet je nog, dat je eens zei, dat je er geen publieke ceremonie meer van wilde maken, maar dat je die gewoonte in privé nog wel zou kunnen continueren? Taylor zei, dat je nog wel op zou zijn, dus kwam ik terug —"

Nelly zat nog steeds onbeweeglijk. De stilte hing in 't huis en Jake's stem klonk gedempt. Haar hand hield, ongezien, den armband omklemd.

Jake begon weer te spreken; zijn stem scheen nu wel te trillen.

„Ik kwam ook nog ergens anders voor terug. Ik heb misschien een eigenaardige reputatie, Nelly, maar dat is grootendeels geklets van de menschen, dat weet je, Nelly. Ik — ik heb — Ik heb een beroerden avond gehad, Nelly. Taylor vertelde me, dat hij zich wilde verklaren aan je. Ik liet hem zijn eerlijke kans en ging weg. Maar nu vertelde hij me, dat je nog op was, en daarom kreeg ik weer hoop. Ook daarom kwam ik terug. Nelly, zeg me, heb je — je verloofd met hem?" Nelly's stem klonk even zacht, toen zij antwoordde.

„Neen, natuurlijk niet. Hij heeft daar trouwens niet over gesproken."

Jake boog zich over het meisje heen.

„Nelly, weet je nog, dat je me eens vroeg, een paar jaar geleden, waarom ik nog niet verloofd was, en dat ik toen antwoordde, dat jij nog niet oud genoeg was? Dat meende ik. Nell, nu ben je „groot" geworden; wat dunkt je, Nell, zou het nu geen tijd worden, dat jij en ik ons verloofden? Ik — " Nelly Rudd liet haar hand even op zijn arm rusten.

„Jake, vertel me naar waarheid, waarom je vanavond hier terugkwam." Haar stem klonk angstig.

„Maar lieve kind, dat heb ik je toch al verteld? Ik sprak Taylor, die me vertelde dat je nog op was, dus als ik nog idee had terug te gaan, zei hij, was de gelegenheid nu gunstig. Ik ging natuurlijk meteen. Omdat ik licht in de hall zag, koos ik dit raam maar, want 't was toch wel een beetje te laat om te kunnen aanbellen. Maar ik kan je verklaren, dat 't een heel karwei was."

Langzaam haalde Nelly haar andere hand naar voren, en opende die voor Jake's oogen. De diamanten, waarmede de armband versierd was, schitterden.

„Weet je zeker, Jake, dat je niet hiervoor teruggekomen bent?"

Van verbazing ging Jake rechtop staan.

„Groote hemel," zei hij eindelijk, „hoe kom je daar aan? Wie heeft je dat gegeven?"

„Ter bewaring gekregen van mr. Taylor. Mr. Taylor dacht, dat vannacht misschien nog een poging gedaan zou worden om den armband te stelen. Daarom bleef ik op."

„Taylor! Hij vertelde je dat? Van dat stelen?"

„Ja, Jake."

Jake keek verbaasd voor zich.

„Daar begrijp ik niets van. Eerst bespreekt hij al je dansen om je te kunnen vragen, dan blijkt dat hij dat niet heeft gedaan en tenslotte stuurt hij me feitelijk naar je toe. Dat noem ik zonderling — of nobel — En jij, Nell," ging hij door, haar aanzien, „jij dacht, dat ik een dief was, nietwaar? Beken 't maar."

Jake keek haar met zijn heldere oogen zoo eerlijk en onbevangen aan, dat het meisje dadelijk diepe spijt van haar argwaan voelde.

„Ik — ik — jij bent een brutaal ventje," hield zij zich goed. „Jij moet je niet voorstellen een rechter van instructie te zijn, die het recht heeft mij te ondervragen."

Maar daarna werd haar stem zachter.

„Beste Jake, ik moet bekennen, dat ik erg slecht geweest ben, door even aan je twifelen. Kan je 't me vergeven? Maar — maar de omstandigheden ook, weet je —"

„Die waren erg tegen me, wil je zeggen. Volkomen waar, meisje. En nu wou je natuurlijk graag een verklaring hebben over dien armband?"

„Hè ja, Jake, vertel me dat eens gauw." Zij maakte zoowaar bijna onwillekeurig een beweging haar beenen naar ouder gewoonte onder zich te trekken.

„Beste meid, ik kende Taylor jaren geleden al, toen we samen nog studeerden. Hij was toen een eigenaardig, in zich zelf gekeerd jongmenschen, dien we eigenlijk allen zoo'n beetje als een halven idioot beschouwden. Te meer omdat zijn studies niet bepaald schitterend waren. Het blijkt nu, dat we ons toen heerlijk vergisten — wat op dien leeftijd geen zeldzaamheid is — en dat Taylor 'n bewonderenswaardig stel hersens bezit. In den oorlog heeft hij inderdaad uitstekende diensten bewezen, en op crimineel gebied bezit hij thans een goeden naam. Ik wist van dat alles niets, toen ik hem een paar weken geleden terugzag. Hij vertelde me een en ander uit zijn carrière; als eenig antwoord lachte ik hem in z'n gezicht uit. Ik zei hem, dat ik kans

zag 't een of ander kostbaar stuk, zoo te zeggen onder zijn oogen vandaan te nemen, zonder dat hij 't bemerkte, wat hij natuurlijk ontkende. We wedden tenslotte om 25 pond.

Ik wist waar je tante haar juweelen bewaarde, en meende van een geschikt oogenblik gebruik te kunnen maken om voor een uurtje haar armband te ontvreemden.

Nu, 't resultaat weet je. Ik sloeg Taylor veel te laag aan en heb 't leelijk verloren. Maar een zonderling is hij toch gebleven," voegde Jake er nog nadenkend aan toe.

Nelly Rudd kon er niets aan doen, maar een diepe zucht van verlichting ontsnapte haar.

„Ja," zei ze daarna, „'t was erg zonderling en erg nobel van hem, je weer hierheen te sturen."

„Nell," zei Jake, „weet je nog, dat je mij een vrouw zou zoeken?"

„Ja," antwoordde Nelly, tamelijk zacht.

„En weet je ook nog, dat ik jou vertelde, dat ik eerder nog voor jou een man zou vinden?"

„Ja," — even zacht.

„Nell, heb je voor mij een vrouw gevonden?"

„Neen."

„Mooi, ik heb mijn belofte vervuld."

Hij boog zich gevaarlijk ver over Nelly Rudd heen, die heel kalm zitten bleef.

„Je hebt me nog geen antwoord gegeven op mijn vraag, of het, nu je „groot" bent geworden, geen tijd wordt, dat we ons verloven? Zeg — Nell."

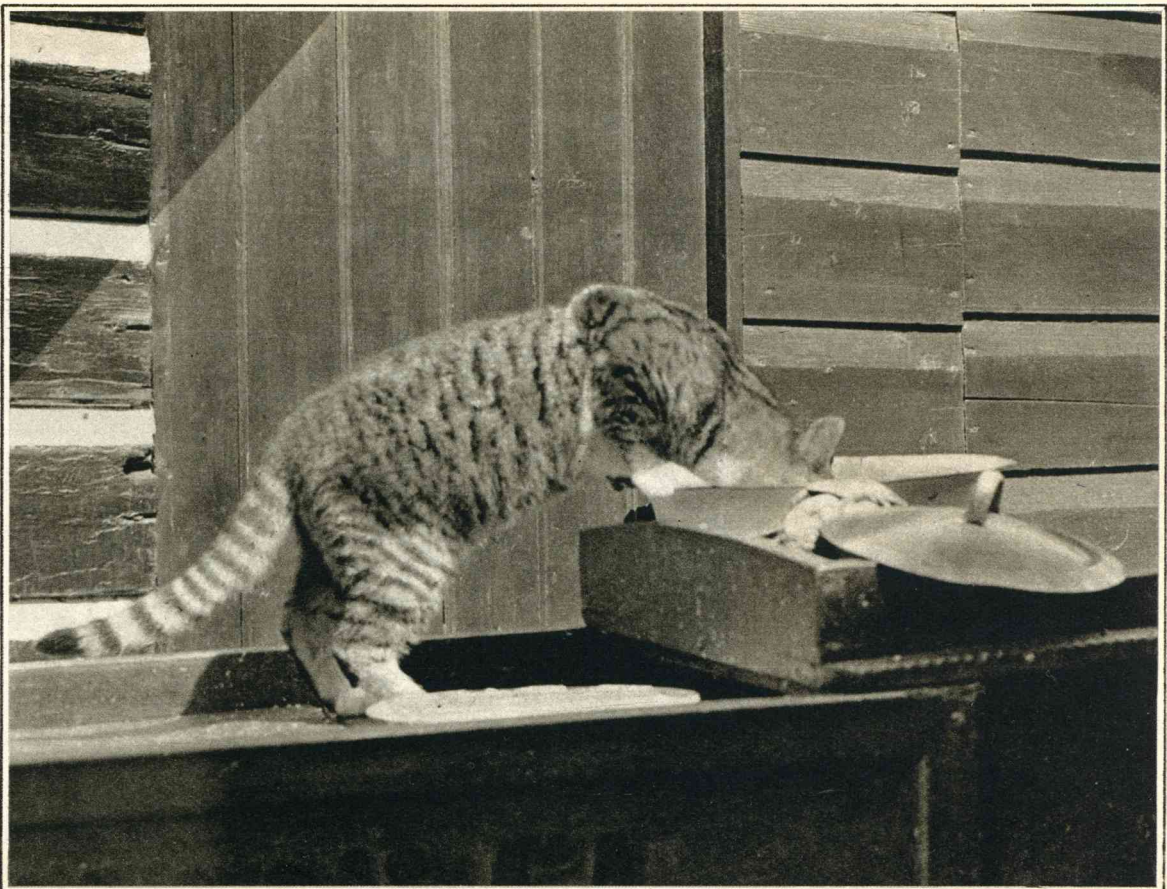
Hij greep haar hand, hetgeen zij heel gewoon scheen te vinden.

„Je hebt je kus nog niet gehad, Jake," zei ze. Zoodat Jake zich nog dieper moest buigen.

„'t Is toch eigenlijk jammer, Jake," merkte Nelly daarna op, „dat je die weddenschap verloren hebt."

„Waarom?"

„Omdat," zei Nelly, „je een heel mooien ring voor 25 pond kunt kopen."

Ongevraagd is ongeweigerd.

VROUWEN DIE TIENMAAL ZOOVEEL KUNNEN BETALEN, GEBRUIKEN LUX TOILET ZEEP

... omdat zij ondervinden dat het uiterst overvloedige schuim van deze witte zeep haar huid zacht en soepel houdt. Zij vinden dat Lux Toilet Zeep er verrukkelijk uitziet en dan die heerlijke geur maar bovenal houden zij van het overvloedige schuim, zoo zacht als huidcrème. Daarom is deze zeep over de geheele wereld zoo gewild bij alle vrouwen, die haar charme willen behouden. Het is inderdaad een luxe zeep — doch billijk genoeg voor dagelijksch gebruik. Neem eens proef. De prijs is slechts 25 cts. per tablet.

LUX

TOILET ZEEP

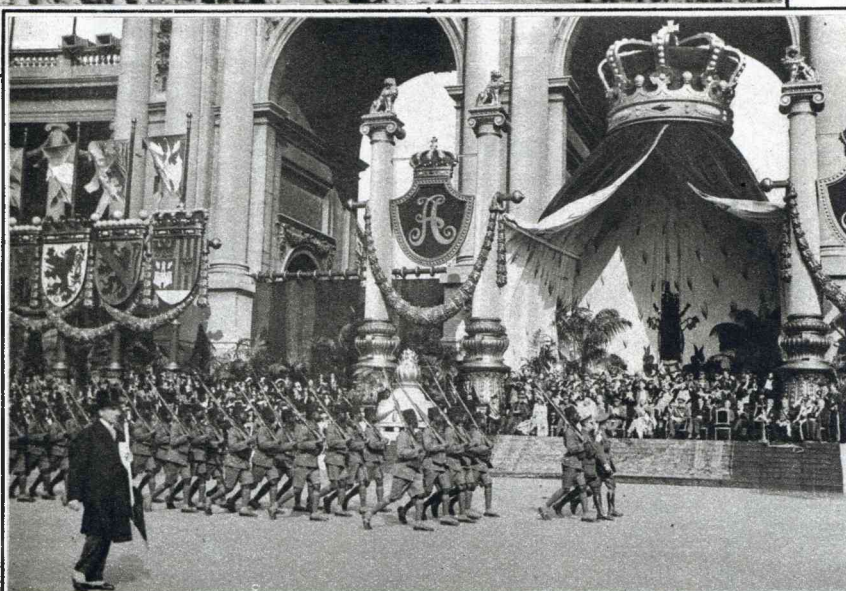
N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Een overzicht van het massafeest bij de Cinquantenaire te Brussel op 21 Juli, waar een defilé, o.a. met alle oorlogsvaandels vanaf 1830, voorbij de Koninklijke Familie trok; het was de grootste dag van de eeuwfeesten in België.

De troepen uit den Belgischen Congo trekken voorbij de tribune.

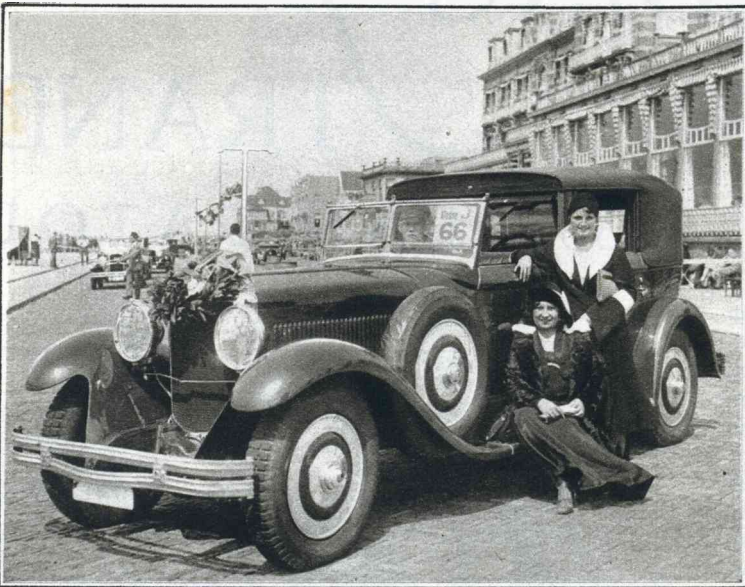

Een unieke foto van het Belgische Vorstenhuis op de tribune; links Z.Em. kardinaal van Roey, primate van België; daarnaast prinses Josephine en haar vader, kroonprins Leopold; koningin Elisabeth; koning Albert; prinses Astrid en prins Karel.

Ter gelegenheid van de feesten op 21 Juli reed prinses Josephine, dochttertje van het kroonprinselijk paar voor het eerst mee uit. Deze foto werd gemaakt, terwijl haar ouders een krans legden op het graf van den Onbekenden Soldaat.

De kindervrinden — ofschoon niet allen een bepaald vriendelijke en beminnelijke uitdrukking hebben. Het zijn de marionetten van 'n poppenkast.

De kampioenprijs klasse I op het concours d'élégance, dat te Zandvoort werd gehouden — de Ballot van den heer C. v. Kuyk te Den Haag.

FOTO'S

Een monster-diner werd gegeven in de groote feestzaal van de Cinquantenaire te Brussel gedurende het Belgische eeuwfeest. Alle leden der Koninklijke Familie en 2600 burgemeesters zaten hierbij aan.

WELKE KLEEDING

VOOR HET STRAND

Door JEAN PATOU

De tijden, dat een elegante vrouw aan het strand voldoende had aan haar badcostuum, zijn voorbij. In de strandkleeding zien wij het laatste seizoen een duidelijk merkbare reactie tegen het overdreven naakte, een reactie, welke ik persoonlijk slechts toejuichen kan, vooral daar ik niet geloof, dat de sport hier ook maar in het minst onder te lijden zal hebben.

Bij het baden gebruikt men een badcostuum, maar ieder weet, dat het niet alleen voor het bad gedragen wordt; velen schijnen het voor iedere sport het meest geschikte costuum te achten. Het badcostuum moet dus gereserveerd worden voor het zuiver sportieve gedeelte van het strandprogramma, en zodra dit afgelopen is, dient men zich anders te kleden. De vraag is slechts hoe? Want men wil aan het strand blijven en zich vrij en gemakkelijk gevoelen. Welnu, daarvoor bestaan twee mogelijkheden: de strandpyama en de eenvoudige strandjapon.

Het valt niet te ontkennen, dat de strandpyama haar ontstaan te danken heeft aan een zeker snobisme, en dat het de draagsters ervan in de eerste plaats te doen was om de aandacht te trekken. Daarom trad ook bij de eerste modellen uitsluitend de decoratieve zijde op den voorgrond. Maar sinds eenige jaren is daarin een verandering gekomen en verlangt men van dit kledingstuk voor alles praktische hoedanigheden,

Strooien strandhoed met zwarte garneering.

Sport-ensemble motorboot van Jean Patou; blouse van crêpe de chine, hoed van wit panama.

waarmee ik intusschen geenszins zeggen wil, dat men er een *négligé* van gemaakt heeft.

Wat verwacht men van een strandpyama? Dat zij van zeer eenvoudige snit is en veel gemak bij de bewegingen geeft; dat zij eenigszins decoratief werkt met goed bestudeerde kleuren voor den zoom, maar dat zij desondanks vrij blijft van alle excentriciteit. Hoe paradoxaal deze uitdrukking ook moge lijken — men kan als definitie van een strandpyama geven, dat deze een „gekleed *négligé*” is.

* * *

De samenstelling van een dergelijk strandcostuum is zeer eenvoudig: Een breede pantalon, welke als rok dienst doet, flink wijd geknipt. Deze wijde moet evenwel niet overdreven worden, daar dan de pantalon op een langen rok zou gaan gelijken, waardoor het silhouet verzwaaard zou worden. Wat vooral bij deze pantalons vermeden moet worden is de doorzichtigheid. Daarom ziet men hier vooral stoffen toegepast, die, ofschoon zij licht zijn, toch tegelijker-

Strandpyama van zwart satijn; hoed van wit stroo met een zwart satijnen lint.

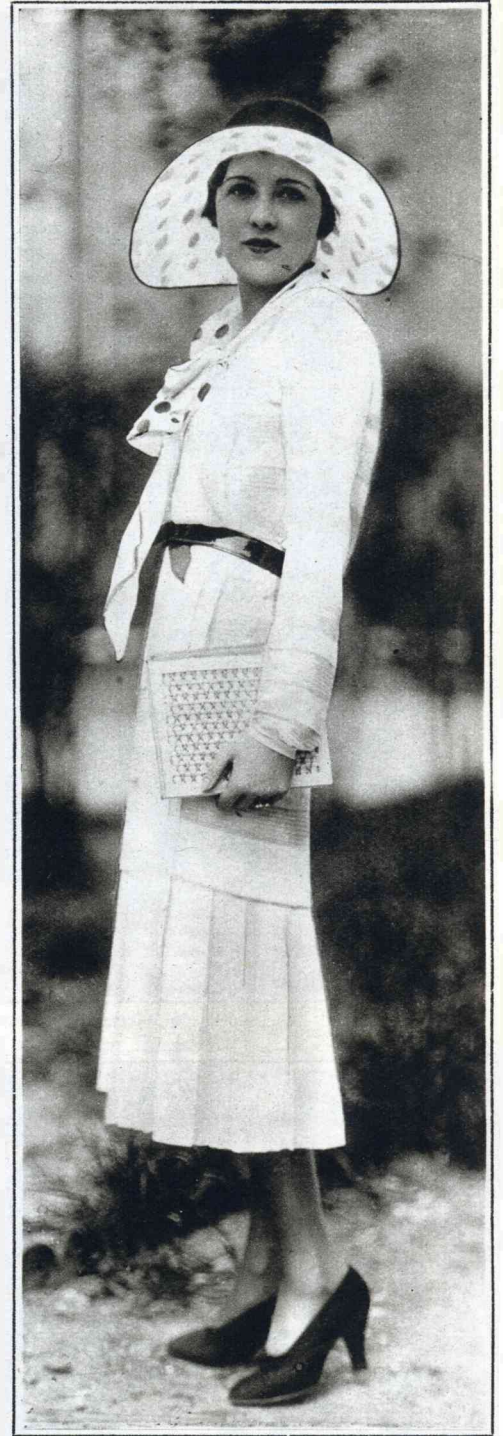
manteltje weer gekleed en is als zoodanig volkomen decent voor thee of apéritif in het strandcafé.

* *

De groote hoed — van exotisch stroo gemaakt — is het onmisbare complement voor een dergelijk ensemble. Als garnering kieze men bijvoorbeeld een lint van dezelfde stof als pantalon of blouse.

* *

Het spreekt vanzelf, dat alle verdere details, als schoenen, handtasch en dergelijke, in harmonie met het geheel gekozen moeten zijn.

Strandcostuum van witte georgette; de bol van den hoed is van donker vilt.

tijd voldoende ondoorzichtig zijn zooals flanel en crêpe satin.

De pantalon wordt geknoopt op een blouse. Bij deze is een zekere fantasie toelaatbaar, maar er moet voor gewaakt worden, dat zij door overdreven gecompliceerdheid zou schaden aan het gemak, dat men van een strandpyama verlangt. Als stof neemt men crêpe de chine, crêpe georgette of crêpe marocain.

De blouse is steeds zonder mouwen en aan den rug meestal laag uitgesneden met 't oog op de zonnebaden.

Het ensemble zou niet compleet zijn zonder een klein manteltje, dat het voordeel heeft de huid meer tegen de zonnestralen te beschermen, indien dit gewenscht is. Bovendien wordt het geheel door dit

Strandpyama; pantalon van zwart satijn, blouse van crêpe georgette in drie kleuren, jasje van bedrukt satijn in geel, zwart en blauw.

Intusschen, hoe practisch en smaakvol deze strandpyama's ook mogen zijn, blijft er een groot aantal elegante vrouwen, die er nog niet toe hebben willen overgaan deze dracht tot de hare te maken en die aan de eenvoudige strandjaponnetjes den voorkeur geven. Ook voor haar heeft de mode gezorgd. In den regel zijn deze strandjaponnen wit met een eenvoudige garnering in een levendige kleur, zooals rood, hetgeen er zeer goed bij past. Eenige zijn van het type der tennisjurken, maar zij kunnen ook gemaakt zijn volgens het thema „trois-pièces”, namelijk mantel, rok en blouse. In dit laatste geval moet er op gelet worden, dat de blouse niet overdreven bewerkt is en den eenvoud van het ensemble, die juist de charme ervan uitmaakt, schaadt.

Waar het prettig, frisch en ruim wonen is: de steenenstapeling aan het begin van de New Yorksche Broadway.

Spitsuur in Lower Regent Street te Londen op een regenachtigen dag. Het verkeer in de Engelsche hoofdstad schijnt toch wel iets drukker te zijn dan in de drukste Nederlandsche straat.

POST VAN OVERZEE

Het totaal vernielde wrak van het vliegtuig, dat in Kent neerstortte: zes personen werden bij deze ramp gedood.

Vlaggen en wimpels en mensen in feeststemming: een versierde straat in een der steden van Rijnland, waar alles het vertrek van het bezettingsleger heeft gevierd, totdat aan het feest een schrikkelijk einde werd gemaakt door het ongeluk te Coblenz, waar door het instorten van een brug 35 mensen het leven verloren.

FOTO-NIEUWS

Het vreeselijk auto-ongeluk bij de Amsterdamse poort te Haarlem, waarbij een der inzittenden werd gedood. Men ziet hoe de auto tusschen de twee trams letterlijk werd gekraakt.

Het water is land geworden — waar visch gevangen werd, wordt nu koren geoogst: een foto van den eersten oogst in den Andijker proefpolder, een voorbeeld hoe de geheele Zuiderzee zal worden.

SPAANSCH VROUWEN. Meisjes uit Madrid.

Spaansche Vrouwen

DOOR ELSE RUH

Wie hier in 't Noorden aan Spaansche vrouwen denkt, hoort in zijn geest de brandend-lokkende melodien uit de opera Carmen, en stelt zich de hoofdfiguur uit die opera voor als typisch voorbeeld van 'n Spaansche vrouw.

Men vergeet dan echter, dat die opera gecomponeerd werd door den Parijzenaar Bizet, en dat het libretto ontleend is aan een novelle van Mérimée. In één woord: die Carmen met haar opvlammende hart is geen Spaansche vrouw, maar een Française!

En wie naar Spanje gaat in de verbeelding, dat hij er vrouwen van het Carmen-slag ontmoeten zal, keert ontgoocheld naar huis.

Tevergeefs zoekt men de heetbloedige Spaansche; en als men daarvan ernstig de gronden zoekt, mag men de geschiedenis des lands niet voorbijzien. In de bergketenen der Pyreneeën vindt men nog slechts enkele ruïnen van de overoude Iberiërs, de oer-inwoners, zooals zij zich trotsch noemen. Het volk heeft bij groote hoeveelheid Romeinsch bloed in zich opgenomen, tot de West-Goten als een stortvloed over het land kwamen. En hun heerschappij stortte weer in onder de wapperende groene vanen van den Profeet.

Niets heeft zoo diepen stempel gedrukt op het land en zijn bevolking als de eeuwenlange overheersching der Mooren en van het over Noord-Afrika naar Spanje doorgebroken Oosten. Klaarblijkelijk is het karakter en het leven der Spaansche vrouwen, tot op den dag van heden, daardoor beïnvloed geworden.

Die invloed, van het Noorden naar het Zuiden steeds krachtiger zich toonend, is het, waardoor de opera-vooroordelen der bezoekers met één slag overhoop worden gegooit.

Dik, traag, Oostersch bloed doorstroomt die vrouwen, langzaam, rustig bloed, dat zich openbaart in een loom flegma en opwellingen van hartstochtelijkheid eenvoudig uitsluit.

Wie goed toekijkt, kan dit in het dagelijksch leven ieder oogenblik waarnemen. Men ziet de Andalusische vrouwen, die heel Spanje door als het ideaal der vrouw gelden, op de Feria te Sevilla, het grootste Spaansche volksfeest, in haar pronkgewaden als steenen beelden zitten in haar versierde rijtuigen en stijf, in eeuwige rust, de groeten van bekenden beantwoorden.

In de provinciestedjes kan men op de Romeria, het eenvoudiger volksfeest, de jonge meisjes afgluren, als zij met de knapen, onder de boomen of op het grasveld, bij eigenaardige muziek van

klarinet en trommel haar „dansen” uitvoeren, in steeds gelijke, den toeschouwer bijna vermoeiende bewegingen, zonder opgewektheid of temperament.

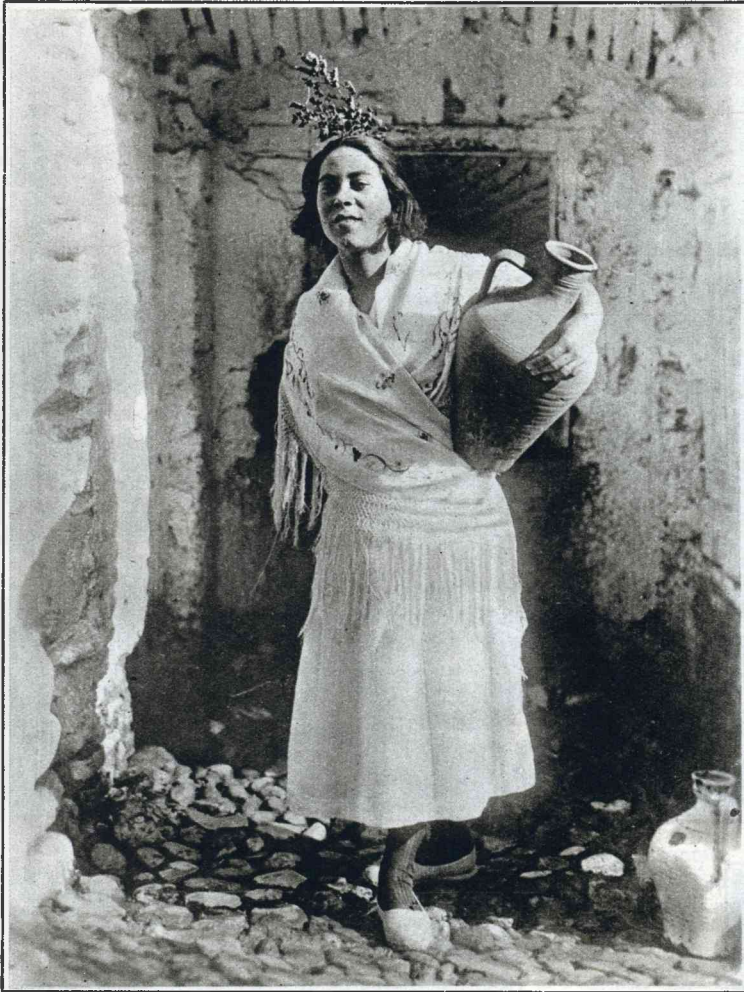
Verwonderd gaat men dan naar de dans-theaters en tingtangels der Zuid-Spaansche steden, maar ook daar zoekt men, zelfs in het hart van Andalusië, tevergeefs naar een vonk van innerlijken gloed, naar een bruisend en wildkloppend hart, onder de tien of twaalf vrouwen, die in een halven cirkel op het tooneel zitten in nationaal costuum. Ook hier zijn de bewegingen en de gelaatsuitdrukking altijd koel en gelaten; altijd gedragen zij zich beheerscht en bijwijlen bijna als automaten.

Maar alleen zulk flegma is in staat, eeuwenlang geduldig die zeden te handhaven, tot heden nog bijna onveranderd, welke de moderne vrouw in andere landen als een ondraaglijke keten zou voelen.

De vrouwen zitten gebonden aan het huis; de zorg voor de kinderen, het huishouden en handwerk vormen hun levens-taak. Alleen, zonder geleide, over de straat te gaan is haar, behalve dan in Madrid en in het Catalonische Noordoosten, verboden. Overtreding van dit zedenvoorschrift wordt gestraft met algemeene minachting. Gaat de vrouw over straat, al is 't dan ook 's morgens naar de kerk, dan moet er een van de kinderen, een dienstbode, een nicht of een vriendin mee. In een café mag ze niet komen. De vreemdeling verbaast zich aanvankelijk, als hij een Spaansch café binnenkomt, dat hij alleen mannen om zich heen ziet. Het verandert in de groote steden nog maar heel langzaam; ook in het toch zoo moderne Barcelona ziet men, in een voornaam restaurant op de Rambla del Centro, nagenoeg enkel mannen als toehoorders van de uitstekende muziek.

SPAANSCH VROUWEN. Een bruidspaar uit Segovia.

SPAANSCH VROUWEN *Spaansche Zigeunerin bij de gemeenschappelijke bron.*

De sportbeoefening door vrouwen, die in de noordelijke landen zoo algemeen wordt, is in Spanje nog heden onmogelijk. Ook fietsen, tennissen en zwemmen zijn voor de Spaansche vrouw ongehoorde dingen. Als men er, in een gesprek met gehuwde Spanjaarden, van vertelt, hoe tegenwoordig bij ons algemeen vrouwen leden zijn van sportverenigingen, naar de laatste mode gekleed het sportterrein betreden, en bijvoorbeeld vijf minuten later in tricot den kopsprong van den toren maken, of in trui en sportbroek kogelstooten, dan sperren ze ongeloovig wijd de oogen open, en denken dat men hen beetneemt.

Maar ook de bemoeienis met geesteszaken, goede boeken of zelfs de wetenschap, ontbreekt zoo goed als geheel; daaruit volgt, dat de Spaansche vrouw over 't algemeen weinig ontwikkeld en traag van geest is, en in „kwesties” geen belang stelt. Van interesse voor de politiek zullen we maar heelemaal zwijgen, wijl in Spanje zelfs de mannen de politiek overlaten aan hen, die er hun beroep van maken.

Welk verschil bestaat er tusschen de Turksche vrouw, die tot voor enkele jaren streng gesluierd bleef, en de Spaansche? Een verschil van bloed, van temperament!

Iedereen kan nu zien, dat de emancipatie der vrouw in het nieuwe Turkije met oneindig grootere energie en hartstocht wordt aangevat dan in Spanje!

Zoo verloopt het leven der Spaansche vrouw in nauwgetrokken cirkel. Uit deze zede, uit dien aard ontwikkelt zich ook de eigenaardige positie der Spaansche in het eigenste gebied der vrouw: de liefde.

Het is eenvoudig ondenkbaar, dat een jong meisje zonder waakzaam gezelschap haar geliefde zou ontmoeten. Het meisje, dat zich aan deze zede vergripen zou, had in de oogen van haar familie en kennissen afgedaan.

In een nauw Sevillaansch straatje heb ik het getroffen, dat een dienstbode 's avonds met haar bruidegom stond te praten. Zij stond achter het hooge hek van den voorhof, hij op straat. Zoo stonden ze urenlang. Een kennis, die ook hen kende, vertelde, dat de gelieven elkaar iederen avond op die manier ontmoetten, nu al bijna drie jaar lang.

Op een heerlijken, warmen lenteavond ging ik door het sprookjespark van het Alhambra. De natuur was in warm-poëtische stemming. De volle maan scheen tusschen de machtige boomen door op de breede wegen en liet de sinaasappels oplichten als goud. De nachtegale zongen in koor. Overal stonden banken verscholen onder geurende heesters, beekjes kabbelden druk door de geheimzinnige stiltepoozen. En alle banken waren leeg.

Ik moest denken aan de parken van de koude noordelijke steden. In dit warme Zuiden weet de avondnatuur niets van mensche-lijke verteederingen. Maar beneden in de stad, in de smalle, dompige straten van Granada, zag ik de meisjes in groepen den flaneerenden jongen mannen voorbijgaan.

Maar ook hier is de liefde vindingrijk, en verschaft zij zich hulp bij de ontduiking der strenge welstandsvoorschriften.

In het park van Aranjuez vond ik aan den oever van de Tajo een minnend paar, een officier en een jong meisje. De onvermijdelijke bewaking, de vriendin, liep met ontroerend geduld, steeds op eenigen afstand, vol tact heen en weer, en bekeek doodelijk-verveeld de geraniums. Maar dat zijn zeldzame uitzonderingen.

De langzame verandering is echter nu goed merkbaar. De wereldoorlog, die ook op 't gebied der moraal nog niet te overziene omwentelingen veroorzaakt heeft, sloeg ook hier de hand aan de muren van het afgesloten vrouwenhuis.

Het is waar te nemen aan uiterlijkheden, die voor 't oog slechts in verwijderd verband met de zeden staan, aan de mode bijvoorbeeld. De schilderachtige Spaansche vrouwendracht is aan 't uitsterven. In de Semana Santa, de Goede Week, op de Feris te Sevilla en bij andere feesten kan men ze nog zien. Dan dragen de vrouwen den hoogen kam in het donkere haar en daarvan hangend de mantilla, den soepelen hoofddoek van zwarte kant, die zoo statig kleedt en de bekoring der donkere oogen zoo zeer verhoogt. Dan plooit ook van vele schouders neer de groote zijden shawl met de bonte bloemen, waarvan de glanzende franje bijna tot op den grond hangt en bij de kalme lichaamsbewegingen zacht schommelt.

Maar men heeft ook geen stijlgevoel meer; men is tegen dit costuum niet meer opgewassen, en voelt zich al bijna als bij een maskerade. De dames geneeren zich reeds, zoo onmodern met een wijdplooiigen of bestrookten bonten rok te loopen, en verkiezen daarom boven de oude heerlijkheid van vorm en kleur den korten rok van de laatste Parijsche mode en de vleeschkleurige zijden kousen.

De vreemdeling met stijlgevoel wordt naar van die accoordjes-gooierij. Alsof een Volendammer bij zijn muts en wijde broek een colbertje aantrok!

Men ontgroeit aan het oude, blindelings een nieuwhed in, die men nog niet kent en waarvan men slechts vage vermoedens heeft.

Tal van vreemde vrouwen komen in het land, zelfbewuste, eigenwijze Engelsche, brutaal-kokette Amerikaansche. De Spaansche ziet ze met stomme verwondering, en een geheime bewondering, waarin zich reeds de langzame ontwaking doet kennen.

Reeds knarsen de roestige scharnieren van het vrouwenhuis, straks gaat de poort wijd open.

SPAANSCH VROUWEN. *Spaansche wildhandelaarster in de straten van Barcelona.*

Waar de Watergeuzen in 1572 de poort rammeiden en den Briel binnentrokken; op de fundamente van de vroegere poort is een eenvoudige gedenksteen geplaatst, die het historische feit in herinnering brengt.

HET 600-JARIG DEN BRIEL

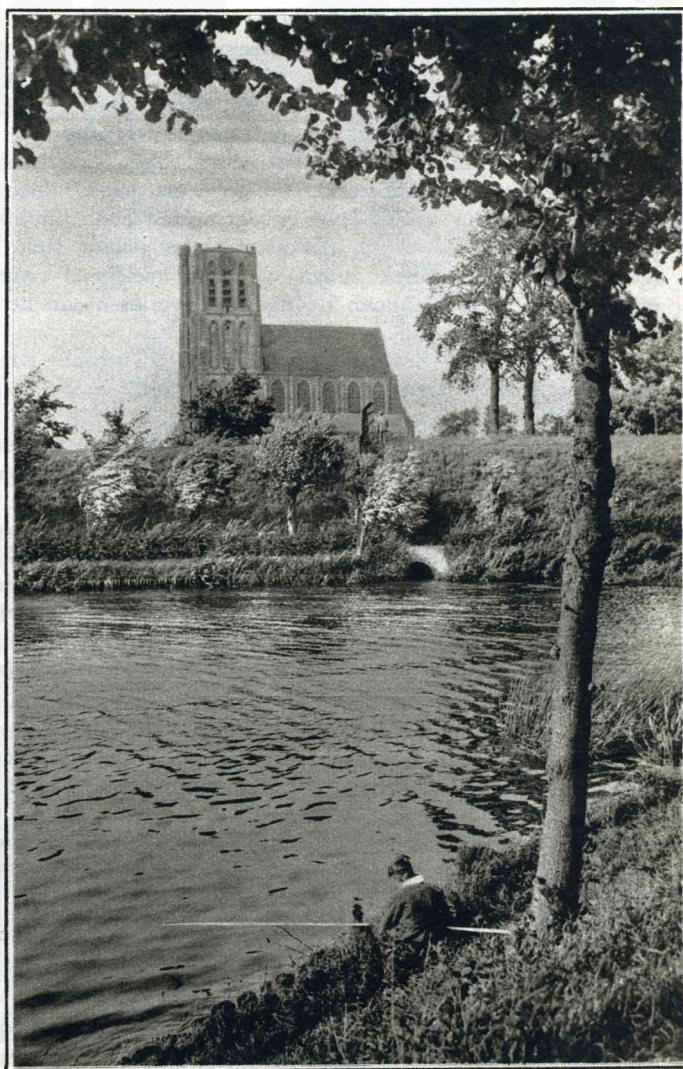

Het straatje in Brielle, waar de veerman Koppelstok, bekend van den overval der Watergeuzen, heeft gewoond (n.l. in het huis met het houten bordje).

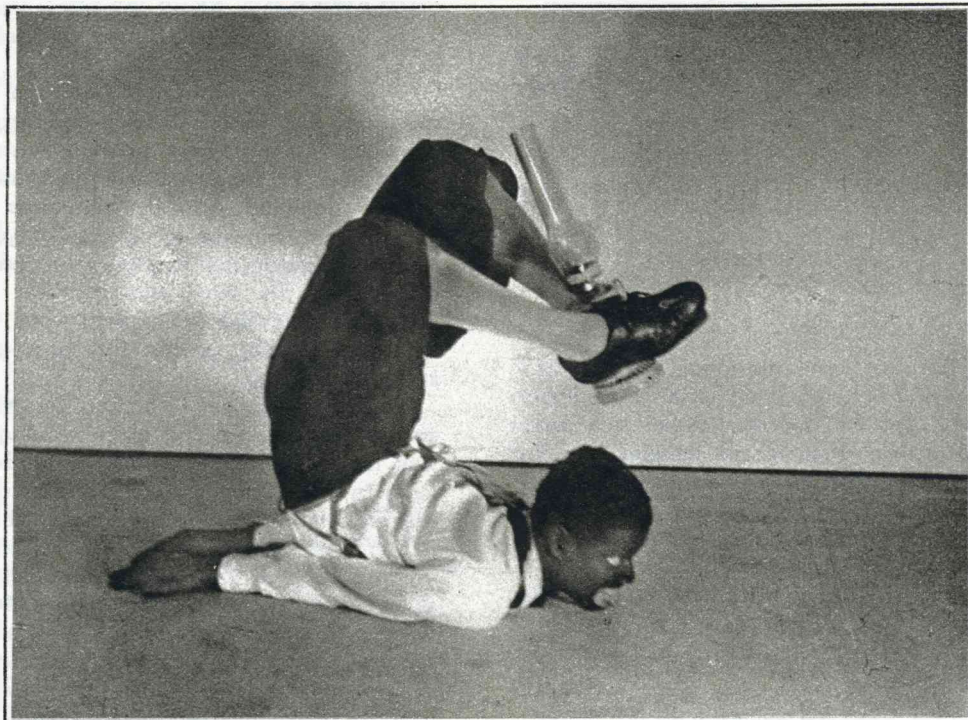
Mr. F. Echter van Wissekerke, burgemeester van Brielle, welks 600-jarig bestaan deze week is gevierd.

Stadsschoon in het oude stadje; op den achtergrond de Catharijnekerk.

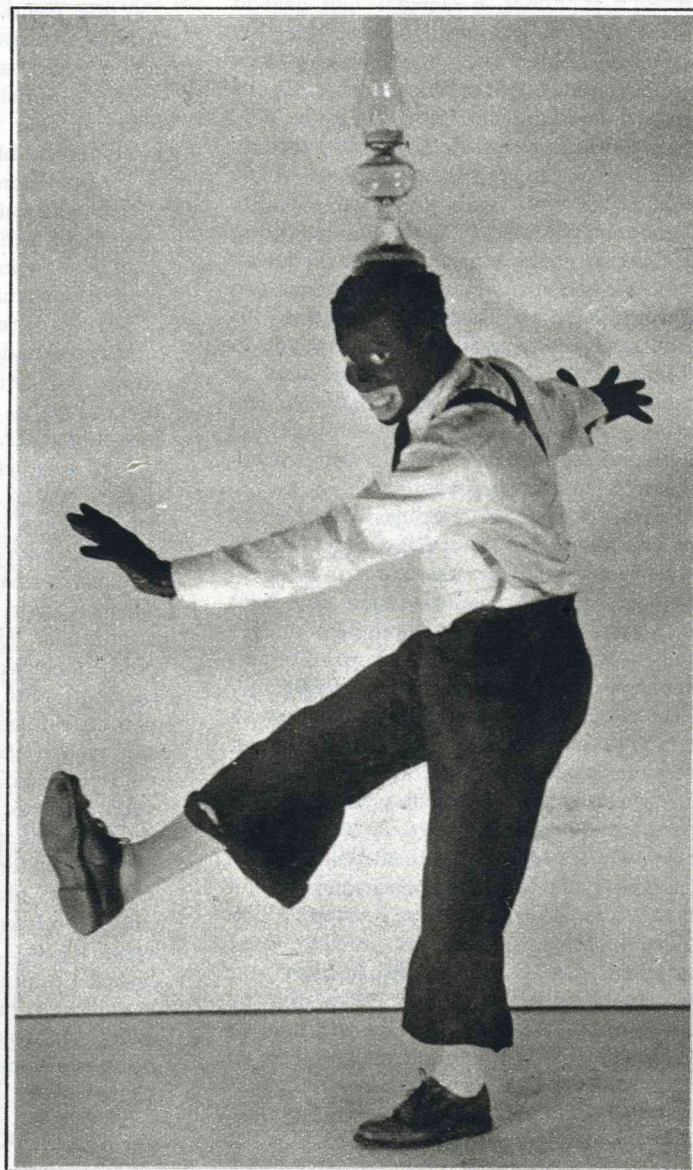
Brawley, de excentrieke (!) dansende en zingende neger.

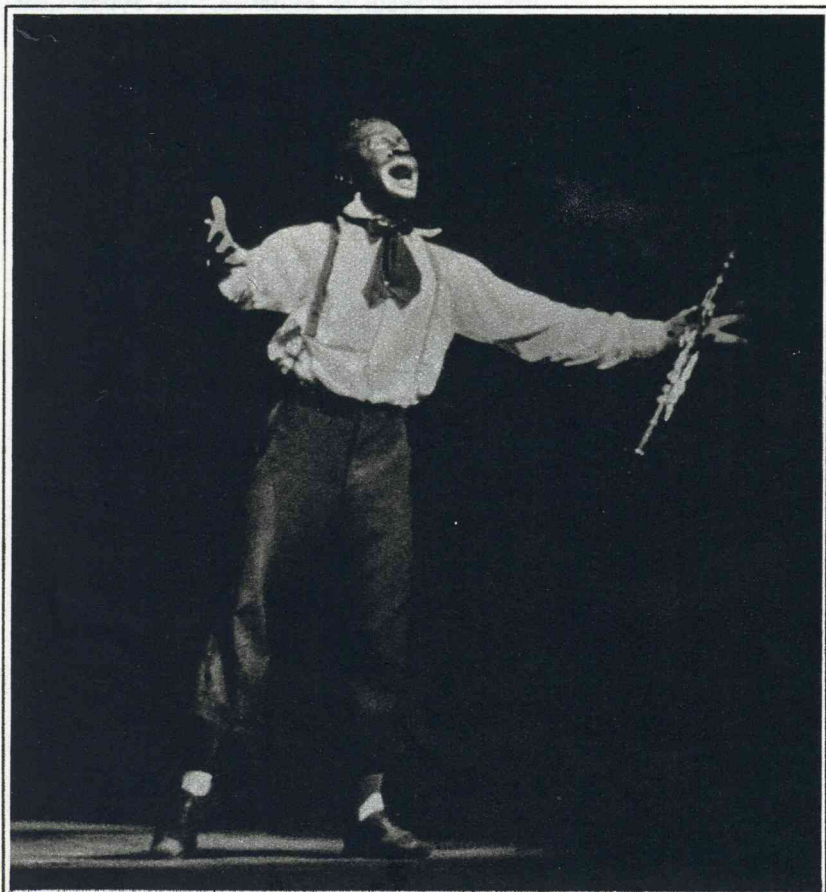
Brawley danst !

DE SPRINGER

De laatste rage van Berlijn is de Amerikaansche neger-excentriek Brawley, die aldaar zingt en danst; d.w.z. hij zelf en zijn impressario noemen het dansen, maar zooals uit deze foto's voldoende blijkt, is het niet veel meer dan een verzameling malle sprongen en acrobatische kronkels. Niettemin spreken de berichten van volle zalen en daverend succes.

Bij enkele dansen verhoogt Brawley het artistiek succes door met een brandende olielamp te balanceeren.

Brawley brengt een van zijn succes-liedjes.

Late Visite

EEN AMERIKAANSCH
HUWELIJKSBEELD

DOOR FLETA CAMPBELL SPRINGER

Hoe laat komt die jonge man van je?" Pat Dering nam zijn after-dinner-koffie van het blaadje, en liet zich lekker achterover vallen in zijn fauteuil, langs het vuur heen zijn vrouw aanstarend.

"O, in geen geval voor negenen," zei Sylvia, en ze zette haar eigen kopje neer om een sigaret te nemen.

Hij stond op en hield haar 'n brandenden lucifer voor.

"Late visite?" vroeg hij kameraadschappelijk.

"Zal wel," zei ze. "En de jouwe?"

Hij antwoordde met een eigenaardig gebaar, half schouderophalen, half goed-gehumeurde grimas, als wou hij zeggen, dat het tegenwoordig op iedere visite laat werd.

De Derings hadden alleen gedineerd, hetgeen een ongewoon feit was. Niet dat ze 't ongezellig vonden, alleen te dineeren! Het was wezenlijk een heel prettig dinertje geweest; je zoudt heelemaal niet gezegd hebben, dat ze getrouwd waren. Maar het kwam heel zelden zoo uit. Er waren haast geen avonden, dat ze niet allebei ergens anders dineerden. Het gebeurde nu en dan, dat ze elkaar in hetzelfde gezelschap troffen, en dan groetten ze elkaar als heel goede vrienden — wat ze ook waren. "Hallo, Sylvia." "Hallo, Pat." Want in den kring der Derings waren alle mannen en vrouwen de beste vrienden. Het was evenzeer een vergriep tegen de gangbare vormen, als vrouw en echtgenoot te kibbelen, als in 't publiek met elkaar om te gaan, alsof ze Siameesche tweelingen waren of wederzijds verdachten, die op een afstandje niet vertrouwd konden worden. In één woord, zij waren modern-beschaafd.

Toen de knappe, aardige Pat Dering zijn charmante vrouw zoo luchtigjes vroeg: "Hoe laat komt die jonge man van je?", dacht hij er, niet aan te vragen, wie haar begeleider was. Dat zou hij aan een andere dame ook niet gevraagd hebben, en tegenover Sylvia zou het even vrijpostig geweest zijn, vooral omdat je op haar smaak gerust af kon gaan. Hij wist, dat het er één zou zijn van 'n half dozijn jongelui, die hij op zou kunnen noemen, allemaal heel geschikt. Zij had niet verteld, bij wie ze op visite ging, evenmin als hij de zijne genoemd had. Maar ze babbelden, terwijl ze zoo hun sigaret zaten te rooken en hun koffie dronken, gezellig en luchtig over menschen, die ze kenden; hij maakte haar een compliment over haar japon en zij antwoordde, dat hij er zelf ook heel fit uitzag. Toen keek hij op zijn horloge, en zei, dat hij zoetjesaan weg moest.

"Spijt me," zei hij, "maar ik heb nog eerst een schouwburgje."

"Mag je wel voortmaken, 't is al laat." Ze keek naar het kleine kostbare uurwerk aan haar pols, tikte een klein geeuwte van verveling weg en nam een tijdschrift op.

Uit de hall, onderweg naar de deur, riep hij: "Bonsoir kind, amuseer je!"

En zij riep terug: "Merci, amuseer je, vent!"

Hij was weg, en liet Sylvia wachten op haar jongen man.

Ongeveer een uur later hield een taxi stil voor het huis, waarin de Derings woonden, en een heer in avondcostuum stapte uit. Hij zag op naar de vensters, vijfde verdieping, van de huiskamer der Derings, en zag dat er geen licht door scheen. Waarop hij de taxi wegzond, en binnenging. De man was de heer Pat Dering, en de tijd was kwart voor tien. Hij wachtte niet op de lift, maar gleed zacht de trap op.

Het leek wel een inbreker, zoo voorzichtig sloop hij in zijn eigen woning, en stak hij de flauwverlichte hall door. In de verlaten huiskamer draaide hij de lichten aan en deed secuur de gordijnen dicht.

Met een diepen zucht van verlichting ontdeed hij zich van hoed en jas, stak een sigaret aan, ging naar het kleine tafeltje, waarop het blad met de likeuren stond, schonk een cognac in en zette het op de leestafel naast de lamp. Toen liep hij naar de boekenplanken, koos uit 'n deftige reeks van vijftien weelderig gebonden boeken een groot en zwaar deel, droeg dat naar de leestafel, ging toen in een makkelijken stoel zitten met de beenen over elkaar, zette het boek tegen zijn knieën en sloeg het open.

Langen tijd bleef hij staren op een groote gekleurde plaat, die het onderschrift droeg: "Wilde Eend." Hij bezichtigde dit pijnlijk natuurgetrouwe en niet bijzonder ontroerende beeld, alsof het voor hem een eigenaardige aesthetische bekooring bevatte. Toen ging hij over naar den tekst op de tegenoverstaande bladzijde en las:

"Niet zonder belang is de opmerking, dat zoutwatereenden hooger stijgen als ze over een landengte vliegen. Toen ik in den winter van 1872 op jacht was in Louisiana merkte ik op, dat zoetwatereenden..."

Hij strekte den arm uit, nam een langzaam slokje van zijn cognac, en na een tweeden diepen zucht, nu van innige tevredenheid, las hij verder.

Het was heel stil in de kamer. De dienstboden waren allang naar hun kamers op een hoogere verdieping getrokken. Den nacht tevoren had Pat Dering niet meer dan drie uren slaap genoten. En nu begonnen de stilte en de eenzaamheid haar uitwerking te toonen. Hij kniktebolde, geeuwde weelderig lang, rekte zich van de eindjes van zijn teenen tot de vingertoppen. Toen deed hij voorzichtig het boek dicht, met een vinger tuschen de bladen, om te onthouden waar hij was. Hij had het besluit gevormd naar bed te gaan. Hij zou het boek meenemen en zich in slaap lezen.

Het was zoo'n langgerekt New-

Yorks appartement, dat over de heele lengte van het huis loopt, met de slaapkamers aan het einde. Toen hij de donkere gang doorging, zag hij met verbazing een streep licht onder de deur van zijn vrouws kamer. Hij begreep onmiddellijk, dat Sylvia vergeten moest hebben 't licht uit te draaien, of dat de meid het had aangelaten, toen ze de spreid had afgenomen. Hij zou het even uitdraaien. Hoefde niet voor niets te branden.

Toch greep hij het zware boek wat steviger vast, toen hij, geruischloos vooruittrekkend, snel de deur openduwde. En daar zat Sylvia in de bijeengepropte kussens een boek te lezen.

Zij trokken hetzelfde gezicht. Het leek op de langzaam veranderende gelaatsuitdrukking van twee spelers in een dichtbij film-opname, die volgens de uitgeschreeuwde opgaven van den directeur met hun gezicht achtereenvolgens weer moeten geven: Verbazing, Schuldbesef, Beschuldiging, Verdediging — om tenslotte al die uitdrukkingen te laten vervloeien in een langzaam dagenden glimlach.

Sylvia was de eerste die haar stem weer vond.

"Je bent nogal vroeg thuis hè?" vroeg ze netjes en liefjes.

Hij kwam de kamer door en ging op den rand van haar bed zitten. "Ik dacht dat je ergens op visite moest."

"Ik dacht dat jij ergens heen moest," zei ze.

Hij keek haar aan met een verwijtenden blik. "Je bedoelt toch zeker niet, dat je geen afspraak had vanavond?"

"Had jij er dan geen?"

En toen begonnen ze allebei te lachen. Ze lieten het bed schudden van een lach, zooals ze er in jaren geen gelachen hadden. En geen van beiden merkte op, hoe een mal stelsel van jaren ineens stortte, toen zij opeens recht ging zitten en vroeg: "Waar ben je heen geweest vanavond? Je bent uitgegaan, niet?"

En hoe leek hij op iederen gewonen onschuldigen echtgenoot, toen hij antwoordde: "Ik ben alleen het park omgereden, en terug."

"Ik begin te gelooven," zei Sylvia, "dat we op sommige punten denzelfden smaak hebben, Pat."

"Nou," zei hij, "als we er onzen mond over houden, zou ik niet weten wat er tegen is, dat we af en toe elkaar wat gezelschap houden."

Op de wilde eendenjacht.

GHEMENGHELT WERCK

DE KLOK

*Dit geluid alleen:
Een klok, die gaat.
Die gaat en slaat
In regelmaat,
'k Weet beter geen.*

*Zoo uur aan uur:
Tot op den duur
De klok-slag breekt,
En over tijd
Een Eeuwigheid
Doodswaarden spreekt.*

*Dan: wijd en zijd
Komt weer terug —
't Heen en terug.
Niet traag, niet vlug: —
Gaan van den tijd.*

JAN J. ZELDENTHUIS.

HANGEND HAAR

HET KORTSTE DETECTIVE-
VERHAAL TER WERELD.
Door STEPHEN LEACOCK.

Het mysterie had nu zijn hoogtepunt bereikt. Ten eerste: de man was zonder twijfel vermoord. Ten tweede: het stond absoluut vast, dat geen denkbaar mensch het gedaan kon hebben.

Derhalve vond men het tijd, den Grooten Detective er bij te halen.

Hij sloeg een doordringenden blik op het lijk. In een oogwenk had hij een microscoop te voorschijn gehaald.

„Ha ha!” zeide hij, terwijl hij een haar oppikte van de lapel van de jas van den dooden man. „Nu is het geheim op een haar na opgelost.”

Zegevierend hield hij het haar omhoog.

„Luistert,” zeide hij, „nu hoeven we alleen den man nog maar te vinden, die dit haar verloren heeft, en de dader is in onze handen.”

De onverbiddelijke keten dezer logica sloot geheel.

De detective ging ijverig aan 't zoeken.

Vier dagen en nachten lang bewoog hij zich, onopgemerkt, door de straten van New York, opmerkzaam alle gezichten beschouwend van hen, die passeerden, uitziende naar den man, die een haar verloren had.

Op den vijfden dag ontdekte hij een persoon, vermomd als toerist, die op het hoofd een pet droeg, welke tot over de ooren reikte. De man stond op het punt, op de Gloriantia schep te gaan!

De detective ging achter hem aan boord.

„Arresteer hem!” zeide hij, en zich uitrekend tot op zijn volle lengte zwaaide hij met het noodlottige haar.

„Dat is van hem,” zei de Groote Detective. „Het bewijst zijn schuld.”

„Neem hem het hoofddeksel af,” beval de scheepskapitein gestreng.

Men deed het. Het hoofd van den man was geheel en al kaal.

„Ha!” zei de Groote Detective zonder ook maar één seconde te aarzelen. „Hij heeft niet één moord begaan, maar een miljoen!”

TAST-TOE COCKTAIL

Doe in een klein champagne glas een rijpe perzik, in stukjes gesneden.

- 10 Gram Cognac
- 10 „ Persicot likeur
- 3 Druppels Augustora
- 3 „ Citroensiroop

een weinig fijngemalen of gestampt ijs, en vul 't verder met Champagne aan.

DARLING COCKTAIL

- 25 Gram Fransche Vermouth
- 25 „ Italiaansche Vermouth
- 10 „ zoete Bessenjenever
- 5 „ Aardbeiensiroop
- 5 „ Marasquin

Wordt met een paar heldere stukjes ijs op de bekende wijze in de Shaker gemengd en gekoeld en zonder het ijs overgeschonken in een Cocktailglas.

BOEK - SCHOUW

Dr. WILH. STEKEL

*Onze jongens en meisjes boven
de twaalf.*

Uitgave W. J. Thieme & Cie., Zutphen

Sommige ouders zullen bijna bang worden als zij enkele passages van dit boek lezen. Allen weten dat hun taak als opvoeders van hun kinderen een zeer zware is, en dat een verkeerd inzicht in karakter en gedragingen van zoon of dochter tot minder of meer ernstige, altijd ongewenschte, conflicten kan leiden — maar sommigen zullen deze taak als hopeloos beschouwen, wanneer zij bijv. in dit werkje lezen, dat een meisje ver beneden haar stand wil trouwen, misschien alleen omdat in de

DE WRAAK VAN DEN BOTOKOEDE

(Uit het Oud-Sanskriet in het
Hoogbazelsch overgebracht.)

*Door 't duister gaapt het viaduct,
in Boeddha rust de Botokoede!
Dof snorkt, door diagram verrukt,
de Muzelmansche vrouw uit Groede.*

*Dan roert er wat in 't Kattegat —
op fladdren vlotte Bergamotten;
naar 't cataract van Arrarat
trok drom van zotte Hottentotten.*

*Daar zit, in bloei van terpentijn,
prinses Poliep van IJsselmonde,
en nipt eens aan haar tamboerijn,
verdund met Vondels Aldegonde.*

*In logaritmen worstelt boos
des Mogols lonkende Medusa....
dan dondert gram-studentikoos
des kangeroe's hypotenusus.*

*En zie — vlucht daar de Drietand-sheik?
Hij tiert in klagende symbolen,
de isotherme neemt de wijk
in pandemonische triolen.*

*En de Druidendochter rukt
ter diagnose in haar woede —
nocturne dekt het viaduct —
en Boeddha redt den Botokoede.*

SIGMAR MEHRING.

DE OVERWINNAAR

*Naar huis keert de held,
die den vijand versloeg;
zijn vorst, toegesnel,
tot ridder hem sloeg.*

*Hij werd geprezen
door 't gansche heer,
zijn vrienden bewezen
hem groote eer.*

*Met fierheid en gloed
zijn vrouw hem omarmt:
„Zoo heeft mij uw moed
het hart verwarmd!”*

*Zijn moeder blijft stom
en schreit maar stil;
„Wat is er, waarom
zij niet groeten wil?”*

*„Vergeef mij, ik droeg
er te grooten nood:
mijn zoon, je sloeg
zooveel zonen dood!”*

ALB. RODERICH

literaire club van haar moeder dingen worden besproken, welke voor haar te moeilijk zijn; het neerdrukkend gevoel van minderwaardigheid beslist dikwijls bij de liefdeskeus volgens dr. Stekel. Vele ouders zouden verwonderd zijn, als zij deze verklaring voor een dergelijke daad van hun dochter hoorden — een verklaring, die overigens vrij gezocht lijkt. Doch gezocht of volkomen waar — deze voorvallen zullen uitblijven, wanneer tusschen ouders en kinderen de goede verhouding heerscht. d.i. die van begrip en onvoorwaardelijk vertrouwen, steunend op hechte, gezonde liefde. Dr. Stekel spreekt van vriendschap tusschen vader en zoon, moeder en dochter, doch bedoelt waarschijnlijk hetzelfde.

Het is zeker een teeken des tijds, dat er zoo veel geschreven wordt over jeugd en opvoeding, waarbij vooral veel aandacht wordt besteed aan sexuele vraagstukken. Behalve bij schrijvers, die in deze materie door hun godsdienst worden geleid, geldt van deze boeken: zooveel hoofden, zooveel zinnen, met het gevolg, dat de eene lezer in een willekeurig boek met veel zal instemmen, over een ander deel met den schrijver van meening zal verschillen en weer andere passages onmiddellijk verworpt. Zoo zal men van de middelen, welke dr. Stekel noemt, het eene afkeuren en het andere aanvaarden, op de eene bladzijde zijn oordeel aannemen en op de volgende pagina besluiten, dat hij onjuist concludeert, te spoedig generaliseert, geen vaste lijn trekt, te straf is in zijn raadgevingen. Het boek, dat zeer veel onderwerpen behandelt als misdadige kinderen, naaktcultuur, coeducatie, sport, slechte vrienden, de taak van de schoonmoeder, familie-baden, lectuur, vroege verloving, voorlichting aan kinderen, enz., is gegeven in den vorm van brieven aan een moeder. I. H.

Een tweede druk is noodig gebleken van *Sint Augustinus* door Louis Bertrand, vertaald door F. J. Wahlen, met 11 houtsneden van J. Franken Pzn.; uitgave van N.V. W. L. & J. Brusse's Uitgevers-Mij.

DE NUTTIGE INBREKER

DOOR CHARLES GARVICE

Juist toen Hugh Lorrimer opstond om te gaan, zei Shuffield, die nogal bleek en vermoeid scheen, alsof hij een slechten nacht had gehad, zoo terloops:

„Interesseer je je nog voor mijnen, Lorrimer? Neem een sigaret! Ze zijn nogal fatsoenlijk. Vrij duur, maar ze zijn 't waard.”

Shuffield scheen de sigaretten belangrijker te vinden dan zijn eerste vraag; Lorrimer stak dus op, voor hij antwoordde:

„Ja, natuurlijk; ofschoon — sinds den oorlog heb ik er niet veel meer in gedaan.”

„Ja, die lamme oorlog!” zei Shuffield, en hij trok een gezicht. „Die heeft aardig wat roet in 't eten gegooit. Ik vroeg 't maar van die mijnen, omdat ik je toentertijd in die Gouden Bloempot Mijn gebracht heb, weet je nog?”

„Jawel...” Lorrimer moest even denken voor hij antwoordde. „Ik heb er tamelijk veel van hè?”

„Geloof ik ook — een aardig sommetje. Maar als ik jou was verkocht ik die dingetjes, man. Ik zit er ook aardig dik in, maar ik doe ze weg tegen den besten prijs, dien ik maken kan.”

„Hé,” zei Lorrimer, „ik dacht dat ze er zoo goed voor stonden.”

„Deden ze ook. Maar... enfin, ik heb je de tip gegeven — Water!”

„O juist,” zei Lorrimer. „Ik zal ze opzoeken en er af zien te komen. Tot ziens.”

Toen hij vertrok dacht Lorrimer er over na, hoe 't komen zou, dat hij Shuffield eigenlijk nooit goed gemogen had. Shuffield had hem nooit bedrogen, en deed heel prettig; en toch school er, achter in Lorrimer's geest, een zeker wantrouwen tegen den man. Hij dacht er evenwel niet lang over: zijn aandacht werd sterker getrokken naar het bezoek, dat hij nu brengen ging. Hij ging naar Ida Dunbar, die hij liefhad. Allang zou hij haar gevraagd hebben, zijn vrouw te worden, als de oorlog hem niet zoo achteruit had gezet. Hij had zijn beroep — mijn-ingenieur — in den steek gelaten om te vechten, en nu liet zijn beroep hem in den steek. Het was wijzer geweest, als hij niet bij Ida op visite was gegaan, en dat begreep hij ook wel — maar...

Ida gaf hem een kop thee, en hij converseerde met het gezelschap. Er was bij één der dames ingebroken — zij vertelde met groote dramatische kracht, dat ze iets gehoord had, maar dat haar man het overbodig had gevonden, te gaan kijken — en het bleek, dat er een inbraak-epidemie heerschte. Daar moest toch iets aan gedaan worden, vonden de dames. En zij vroegen aan majoor Lorrimer: wát moest er aan gedaan worden?

Hij wist er óók niets op, dus de dames vertrokken teleurgesteld, en Lorrimer bleef met Ida alleen. Hij sprak over alles, maar dacht slechts aan één ding, met steeds groeiend verlangen; een verlangen, dat pijnlijk werd, zoodat hij plotseling op moest staan en afscheid nemen. Toen zij hem de hand gaf, keek ze hem aan, en in haar oogen

lag een vraag, die hem overweldigd zou hebben, als hij zich niet gauw had omgekeerd en de kamer uit gerept.

De blik uit die zuivere oogen liet hem niet met rust onderweg naar huis. Had hij haar maar vóór den oorlog ontmoet, in de dagen van zijn voorspoed! Als hij nu den tijd maar kreeg... Toen hij voor zijn huis stond bedacht hij, dat het eigenlijk veel te groot en te statig was voor zijn tegenwoordige omstandigheden; hij zou het moeten verkoopen — al viel die gedachte hem zwaar, want zoo dikwijls had hij zich Ida voorgesteld als meesteres in dit huis...

Toen hij gedineerd had en een sigaar gerookt, ging hij naar zijn kamer en zat laat op, trachtend te lezen, meest echter met al zijn geest aan Ida denkend. Eindelijk draaide hij het licht uit en gaf aan die gedachten toe. Het was langen tijd zeer stil. Plotseling echter hoorde hij een schrapend geluid, een gestommel, een klik; hij dacht eerst dat de kat het deed, maar toen werden het voetstappen. Hij dacht aan de verhalen der dames, en vroeg zich af, of hij óók stof zou krijgen voor een sensatie-verhaal bij theekransjes.

Het antwoord kwam vlug: zacht ging de deur open, een man, gemaskerd en wel, kwam binnen, stak een pistool uit en zei scherp: „Handen op!”

Hugh bewoog zich niet, en zei op zijn gewonen toon: „Waarom?”

„Omdat ik anders schiet,” antwoordde de inbreker.

„Dat doe je niet,” zei Hugh kalm. „Je bent hier om te stelen, niet om te moorden — en als je schoot, had je in een oogenblik het personeel hier, en dan kwam er van je... je werk niets terecht.”

Onwillekeurig liet de man zijn revolver zakken, en hij mompelde: „U schijnt niet bang uitgevallen te zijn.”

„Pardon — ik zou eerder u dat compliment willen maken,” merkte Hugh op. „U komt hier ongevraagd in huis en geeft bevelen en dreigt, alsof u een hond voorhad. Maar laten we tot de zaken komen. Je zult denkelijk willen weten, waar ik mijn kostbaarheden bewaar. Er is wat tafelzilver, maar ik geloof, dat de keukenmeid dat onder haar bed bewaart — en ik zou je heusch aanraden, dat goede mensch niet te storen. Als je die aan je hals kreeg...”

„Schiet op,” gromde de man.

„Waarom zoo ongeduldig? Alles op z'n tijd. Ik heb een paar sieraden bij me, horloge en zoo, en acht of negen pond in m'n zak. In die safe liggen nog een paar bankbiljetten — kleintjes maar. Vind je dat de moeite waard, om een moord voor te riskeeren? Ernstig feit, moord...”

„Geef dat dan maar op,” zei de man, „daar zal ik 't dan maar mee doen.” Maar in zijn verontwaardiging vergat hij zijn stem te verwringen, en hij sprak op zijn gewonen toon; en toen Hugh dien hoorde, keek hij op en fronste even nadenkend de wenkbrauwen. Hij had die stem meer gehoord.

De man had de deur dicht gedaan

en de revolver op Hugh's borst gericht.

„Ik heb nou genoeg van dat gezwam,” zei hij, weer met zijn grove basgeluid. „Geef dat geld maar op en de sleutels van de safe.”

„En als ik dat nu eens niet wil?” zei Hugh koel, en tegelijk draaide hij zijn leeslamp aan.

De man liep om de tafel heen, en strekte de hand uit om de lampen stuk te slaan; maar Hugh greep de hand, en zei kalm, buitengewoon kalm: „Dat zou ik niet doen, Dick.”

De inbreker deinsde terug alsof hij geslagen was. „Dick?!” herhaalde hij.

„Ja — Dick Barton. Ik dacht 't al aan je stem, toen je even vergat boeman te spelen. En nu zie ik 't aan dat litteekentje onder aan je kin. Doe dat gekke masker af, jongen, en ga zitten.”

De inbreker stond stokstijf. „Wie bent u dan?” vroeg hij.

Hugh Lorrimer draaide de lamp naar zijn eigen gezicht.

„De majoor!” De inbreker trok zijn masker af, ging op den stoel tegenover Lorrimer zitten en sloeg de handen voor zijn gezicht — zijn magere jongensachtige gezicht.

„Mooi,” zei Hugh. „Vreemde tref hè? Man, je beeft... Wacht, drink wat... Een sigaar hebben? En dan moet je me alles maar eens kalm vertellen.”

„En u kan zóó tegen me praten en me een sigaar geven en drinken!” zei Dick Barton heesch. „Waarom neemt u me niet in m'n kraag? Daar,” hij gooide de revolver op den grond voor Lorrimer's voeten, die het wapen kalm weer terug schoof, „of roep de politie maar. Ik zal me niet verzetten — er zit geen verzet meer in me.”

„Dat is 't 'm juist,” merkte Hugh op.

„Maar er is nog meer óók,” zei Dick Barton, Lorrimer even aanziende. „U hebt 't nog niet vergeten, dat u me uit Niemandland gesleept hebt, op uw rug, met duizend kansen tegen één, dat 't u uw hachje zou kosten. En ik heb 't ook niet vergeten. Dacht u dat ik hier ingebroken zou hebben, als ik geweten had dat 't uw huis was? En ik wou zooeven niet écht schieten ook. Als ik niet zoo van m'n stuk geweest was, had ik beter op mezelf kunnen schieten, toen ik zag dat u 't was.”

„Malligheid,” zei Lorrimer. „Vertel maar liever hoe je tot dit... eh, vak gekomen bent.”

„Da's gauw verteld,” zei Dick met een-tonige stem. „Mijn baantje weg toen ik terugkwam — geen werk te krijgen, al praten ze allemaal nog zoo mooi — en ik was getrouwd net vóór ik naar den overkant ging — en er is een kindje.... Er moest iets gebeuren — ik kende een man die in.... deze branche was.... De dokter praat maar over kip en port....”

Lorrimer begreep. Er was zooveel in het verhaal dat op zijn eigen geval leek.... al was er Goddank bij hem geen vrouw en kind. „En hoe lang.... ik bedoel, hoeveel....”

Dick Barton kleurde en zijn hoofd zonk. „Maar één huis voor dit,” zei hij en hij stond op om heen te gaan.

„Zitten blijven Dick,” zei Lorrimer. „Geen haast.... Ik begrijp je heel best — maar die gemeenheid gaat natuurlijk niet. Laten we eens overleggen samen. Als je met je vrouw en 't kleintje 'ns naar één der koloniën trok....” Hij dacht even na. „Ik ken wel menschen in Australië die heel blij zullen zijn met zoo'n stevig, handi-

Verwijdering van overtollig Haar- daar moet men 's-zomers aan denken

voor U zelf en Uw omgeving. Wanneer U in een luchtig zomertoiletje - zonder mouwen en gedecolleteerd, onder de armen en in den nek overtollig haar vertoont, dan kunt U niet voorkomen, dat de blikken van vreemden daarop gericht zijn. Dat haar vermindert Uw gevoel van vrijheid. Ontsierend zijn ook de haartjes in het gelaat, zoowel als op de beenen. Zij schijnen door Uw dunne, lichte kousen en storen de harmonie van Uw verschijning. Daarom: verwijder het overtollig haar, gebruikt "Dulmin".

"Dulmin-Ontharingscrème" werkt vlug en pijnloos. Zacht voor de huid, lost "Dulmin" de haren vlug op. Het is een witte crème, week en zacht als een Cold-Crème en bijna zonder bijgeur. Ze droogt niet in en beperkt het verwijderen van het haar met het aanbrengen van de crème en het afwischen inbegrepen, tot 5 Minuten. Door vaak gebruik groeien de haren steeds langzamer aan. Jarenlange experimentele arbeid heeft "Dulmin-Ontharingscrème" zoo voortreffelijk gemaakt. Ze beteekent een voortgang, waarvan geen vrouw afstand kan doen.

"Dulmin" zal U een gevoel van zekerheid in gezelschap geven, waardoor U van de zomersche genietingen beter kunt profiteren. U zult geen ander middel meer gebruiken.

Kleine tube Fl 1.—
Grote tube Fl 1.75
Proeftube Fl —.40
Overal verkrijgbaar!

GARANTIE: Wij betalen het geld terug, wanneer U met het resultaat niet tevreden bent. Let op de gebruiksaanwijzing.

DULMIN

ONTHARINGSCRÈME

Dr. M. Albersheim, Frankfurt a. M., 23 D 27, London

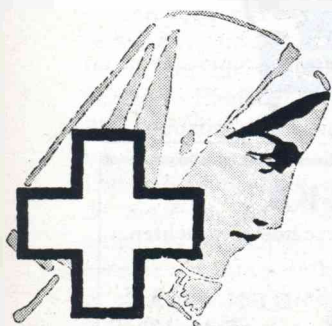
LEVENSVZERKERING-MAATSCHAPPIJ „HAARLEM“

OPGERICHT 1873

HAARLEM - WILSONSPLEIN 11

SLUIT

ALLE SOORTEN LEVEN-, PENSIOENEN- EN
VOLKSVZERKERINGEN

SAMU

het onovertroffen,
moderne Damesverband.

VAN HET GROOTSTE

belang zijn de vele, niet te onderschatten voordeelen, welke U het „SAMU“ Damesverband biedt, als betrouwbare bevestiging, (uitneembare lusjes), afgeronde hoeken, zeer groot absorptievermogen, ondoordringbare onderlaag en discrete vernietiging, terwijl de vulling bestaat uit lagen van sneeuw witte, zachte celstofwatten. Het onovertroffen

SAMU

DAMESVERBAND

is voor de moderne vrouw, die hygiëne op prijs stelt, onmisbaar gebleken. Overal verkrijgbaar!

De „SAMU“ Brochure wordt op aanvraag gaarne gratis toegezonden door de Importeurs: Firma C. F. VAN DIJL & ZOON, Dordrecht

Houbaerillos 2 1/2 ct.
Sigaren 5 ct.

Met bons voor
fraaie geschenken.
HOUBAER & Co.
Amersfoort

De Pijn

in 3 seconden verdwenen

Eén druppel slechts van deze wonderlijke vloeistof en ge kunt weer nauwe schoenen dragen en dansen en wandelen zonder de minste last. Spoedig daarna verschrompelt de likdoorn en laat los.

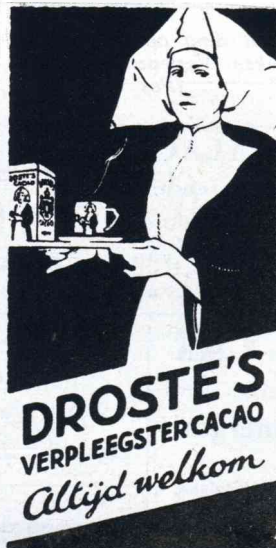
Evenals een dood velletje kunt ge hem wegnemen. Dit maakt het gevaarlijke snijden overbodig. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijderd den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden.

Voor alle soorten likdoorns en ekster-oogen, oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend „GETS-IT“

GETS-IT

Transpireerende oksels en voeten

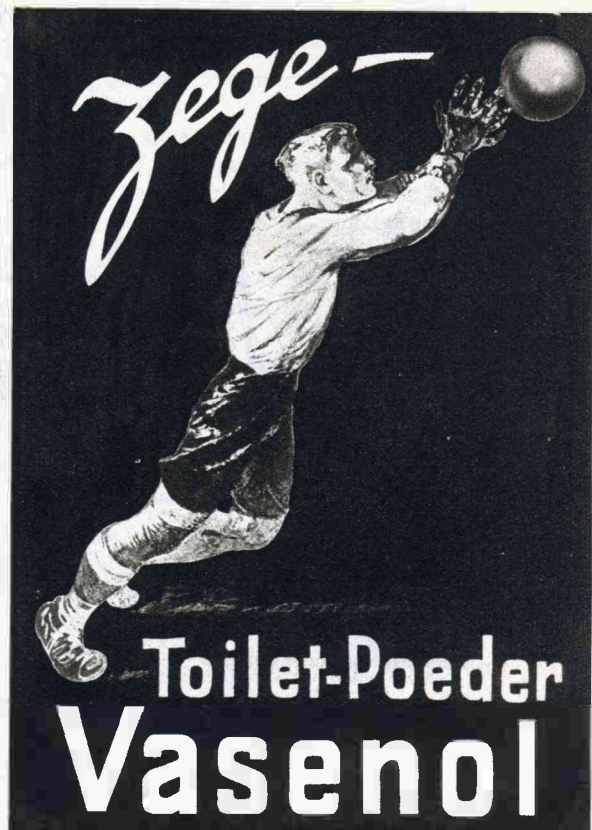
behandele men met Purolpoeder. Dit is het meest afdoende middel daarvoor. Het kost 45 en 60 ct. per bus en is evenals Purol, verkrijgbaar bij Apoth. en Drogisten.

J. GERATI

HAARKUNDIGE,
Amsterdam, Zoutsteeg 4
(boven het Bloemenmagazijn)

Het gebruik van mijn haarpreparaten, ondersteund door mijn methode van haarverzorging, geeft bij dagelijkse toepassing onovertroffen resultaten. - Te spreken alle werkdagen van 10-12 en 1-5 uur en des Maandags-, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 6-7 uur. 's Zaterdags van 10-12 uur en volgens afspraak.

U draagt
steeds een
nieuwen boord

en behoeft U niet meer om het wasgoed te bekommen, wanneer U de ideale

Mey's Boorden

met fijn linnen overtrokken

draagt. Slappe boorden kreukelen altijd en maken een slordigen indruk. Mey's Boorden behouden steeds hun prima pasvorm.

ONGEVRAAGD OORDEEL:
»De op 17 dezer verzonden 1 dozijn boorden »Records« heb ik ontvangen. Ze voldoen mij uitstekend en ik verzoek U, mij nog 11 dozijn te zenden, wat samen een gros uitmaakt.«
E. K. te Veghel

Elke boord draagt den firmanaam

Mey & Edlich, Leipzig

fl. 1.50 - 1.60 p. dozijn

Golf

Sport

Men wachte zich voor minderwaardige namaak.

Amsterdam: Jb. Rolff, Vijzelstr. 17, Tel. 37326

Visser-Pleging, Berenstr. 22

Arnhem: Ferd. Busch, Hommelstr. 3

Breda: H. v. Ophien, Ginnekenstr. 48 en Veemarkt 34

Delft: J. F. Kloeg, Jacob Gerritstr. 14

Dordrecht: Ashoff's Heerenmode, Voorstr. 233

Eindhoven: v. Hout-Ververgaard, Rechtestr. 44

Gez. Schellekens, Fellenoord 38 en Rechtestr. 59

Gouda: C. A. B. Bantzinger, Markt 18

Groningen: G. Talens Bzn., Galerij 19

Den Haag: De Vuurtoren, Prinsestr. 74

Oostendorp, Rembrandtstr. 371

Hilversum: Bantzinger, Langestr. 61

Haarlem: Hendrik Holt, Anegang 33

Busé de Laat, Barrevoetstr. 9

Leeuwarden: Cohen-Turksma, Voorstreek 5

Leiden: A. N. Turksma, Haarlemmerstr. 171

Maastricht: F. Schreuder, Brugstr. 15

Bila-Watrin, Muntstr. 18

Nijmegen: G. Hilckmann, St. Hezelstr. 50

Au Bon Marché, Molenstr. 90

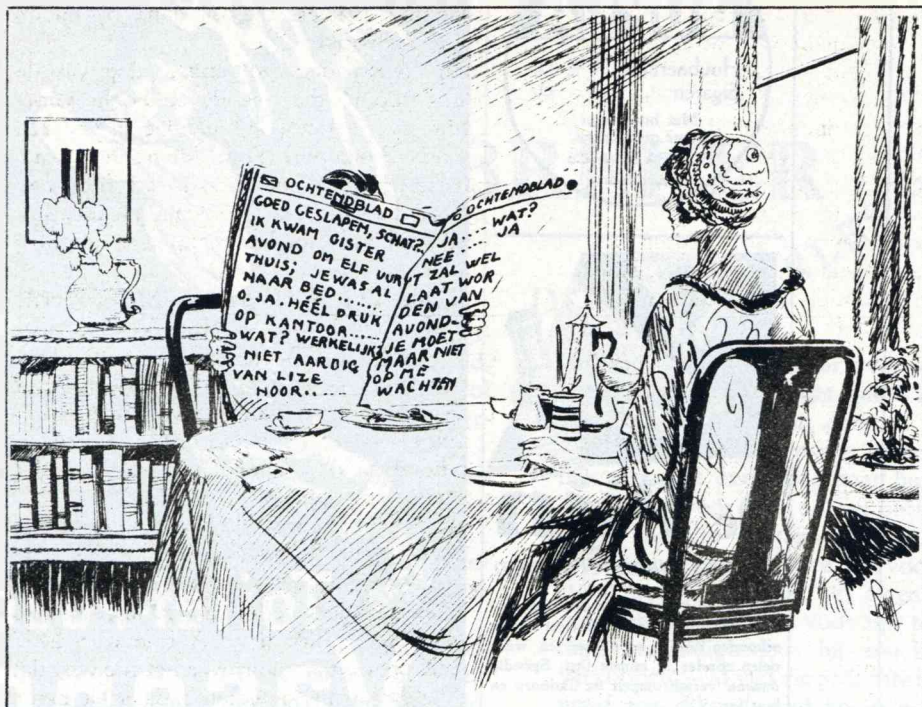
Rotterdam: Mey's Boordenhuis, Korte Hoogstr. 37 a, Tel. 54261

Tilburg: Verbunt-Moonen, Heuvelstr. 108

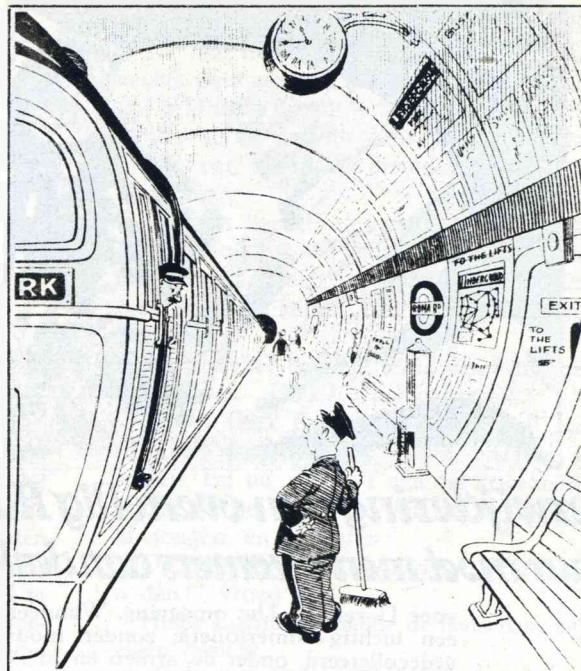
Utrecht: J. Ph. Wendling, Biltstr. 39 en Rijnlaan 92

Abelmann, Bakkerstr. 8-10

en verder verkrijgbaar in alle plaatsen. Waar het gewenschte niet verkrijgbaar is, wende men zich tot den Gen.-Vertegenw. J. W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12 a, Rotterdam. Prijslijst met afbeelding veler modellen gratis.

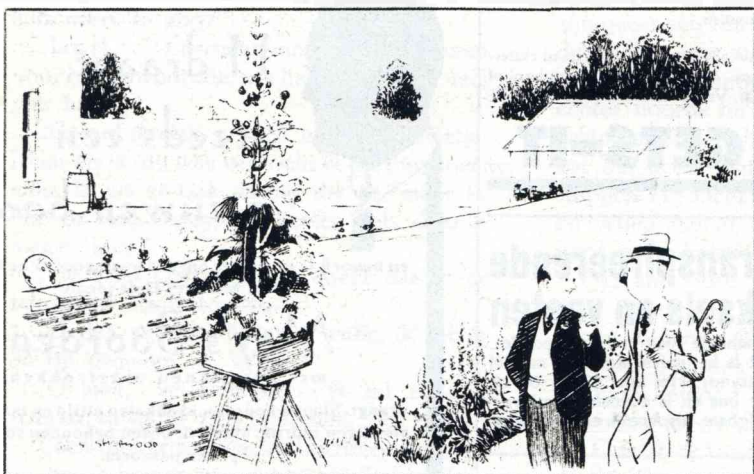

Een prachtige ontdekking voor heeren, die aan het ontbijt het ochtendblad lezen en niettemin met hun vrouw converseeren willen. (Passing Show.)

Op het station van de Undergrond. Portier: „Mooie zonnige dag vandaag, hè Jack?” (Passing Show.)

Wij reproduceeren hier een keur van humor uit buitenlandse bladen, deze week uit The Passing Show en The Humorist.

In den forensen-tuin. Vriend: „Waarom zet je dat ding op een trap?” Gastheer: „Om mijn buurman de oogen uit te steken. Verleden jaar vertelde hij overal rond, dat zijn plant hooger was.” (Passing Show.)

De menschenhater: „Dat is juist de ellende van badplaatsen: altijd loop je in een menigte.” (Humorist.)

MONDORF

Waar het PALACE het elegante rendez-vous is, is het vooral het rendez-vous van tevreden mensen!

PALACE

PER LUXE CAR

1) in Clubfauteuils! Naar Oberammergau

14-daagsche autoreis, dwars door het mooie Duitschland (Rijnland, Neckardal, Alpen- en Allgäugebergte, Bodenmeer-gebied en Zwarte Woud). Vertrek 27 Augustus. Prijs f 260.—.

2) Naar Parijs, Normandië en Bretagne! 13-daagsche reis over Antwerpen, Brussel, Maubeuge, St. Quentin, de slagvelden, het Oisedal, Parijs, Fontainebleau, Orleans, langs de boorden der Loire met haar prachtige kasteelen, Tours, Angers, Rennes, Dinan, St. Malo, Mont St. Michel, Caen, Deauville, LISIEUX, Rouan, Amiens, Rijsel, Gent, Antwerpen (bezoek tentoonstelling). Vertrek 9 Augustus. Prijs f 200.—.

3) Naar Parijs, Versailles, de Fransche en Belgische Ardennen! 7-daagsche reis. Vertrek 23 Augustus. Prijs f 115.—.

TWEE RIJNREIZEN op 16 Augustus.

1) 5-daagsche Rijnreis. Begin en einde: Nijmegen. Bezoek aan Keulen, Bonn, Godesberg, Eifel- en Zevengebergte, Lahndal, Taunusgebergte, Wiesbaden en Mainz. Grootte boottocht op den Rijn. Prijs f 100.—.
2) 3-daagsche „Weekend”-reis. Begin en einde: Nijmegen. Keulen, Godesberg, Eifel- en Zevengebergte, boottocht op den Rijn. Prijs f 45.—.
Programma's letter P. en verdere inlichtingen te verkrijgen bij: N.V. Reisbureau „ROTALE NEERLANDICA”, DEN HAAG - Rijnsstraat 18 a - Telefoon 73634

Abonneert U op PANORAMA

PUROL

bij Doorzitten Stukloopen Zonnebrand

Doos 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

„THEOPHILE”

Utrechtschestraat 118, Amsterdam **BESTE HAARKLEUR- EN HAARGROEIMIDDEL** Afgehaald f 2.— per flacon Franco na toezending v. f 2.40 per postwissel of aan postzegels, rembours f 2.60.

Gijmt alles!

Vraagf „SASKA”

de fijnste limonadesiroop met heele vruchten. f 1.50 p. flesch, f 0.80 p. ½ „ Eenig fabrikant: DEN HAAG Tel. 17368

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN.

gen. betrouwbaren jongen kerel...."
„Betrouwbaar!" herhaalde Dick met bittere ironie.

„Ja, dat zei ik: betrouwbaar," sprak Lorrimer. „Ik ken je, Dick. Ik weet heel goed dat die.... nachtmerrie van je voorbijgaat — eigenlijk al voorbij is. Vergeten, jongen! Nu een vraag — je zult me wel niet onbescheiden vinden. Heb je geld genoeg om naar Melbourne te komen? Ik zie 't al — dan zal ik je helpen."

„Ik kan 't niet aannemen.... ik ben niet waard.... 't is te veel...." bracht de jonge man uit.

„Veel zal 't niet zijn, in geld tenminste," schertste Lorrimer. „En je zult 't wel aannemen, omdat je aan je vrouw en kind moet denken." Hij ging naar de safe, doorsprekend: „We zullen 't als een leening beschouwen. Ik kan je wel genoeg geven voor je passage en een kleinigheid om mee te beginnen. Nu kom je in mijn slaapkamer en je verruult die artistieke tooi van jou met een gewoon pak van mij. Ik ken iemand op de Yellow Funnel Lijn — die zal wel zorgen dat je een mooi plaatsje krijgt aan boord."

Als een slaapwandelaar ging Dick Barton met zijn majoor mee en kleepte zich in een tweed costuum, een slappen hoed en verdere toebehooren.

„Steek nu nog een sigaar op en neem er een paar mee. Wacht, een stukje papier...." Hij zag om zich heen.

Dick stak de hand in den zak van zijn nieuwe jasje, waarin hij den inhoud van het afgelegde had overgebracht. Hij haalde een bosje papieren te voorschijn, waaronder een buitenlandsch telegram-formulier.

„Da's wel goed," zei Lorrimer en hij nam het telegram uit Dick's hand. „Of heb je 't nog nodig?"

Dick schudde het hoofd. Spreken kon hij niet goed met dat brok in zijn keel. „Nee," zei hij eindelijk. „Ik weet niet wat 't is — 't is niet van mij. Hij bloosde en boog het hoofd bij de bekentenis.

„Hè?" deed Lorrimer, niet aanstonds begrijpend en onwillekeurig las hij het telegram. Dat luidde:

„Shuffield, 249 Brougham-gebouw, Londen. Lood gevonden G.B.P. Bye bye!"

Er was geen onder-teekening. Plaats van af-zending was Wada Halla.

„Nogal raadselachtig," merkte Lorrimer op. „Waar heb je dat vandaan, Dick? O, pardon, ouwe jongen!"

Dick werd nog rooder en toen bleek. „Gisteravond... in dat andere huis," zei hij. „Bij een zekeren Shuffield. Die was doodsbang en keerde netjes zijn zakken om. Dat telegram, of wat 't is, heeft hij zeker laten vallen — ik raapte 't op toen ik wegging. Ik kon er geen wijs uit worden."

„Ik ook niet," zei Lorrimer, „maar ik ken toevallig den man van wien 't hoort. Ik zal 't in zijn kamer zien te verliezen."

Toen hij het telegram in zijn zak stak, schoot hem te binnen, dat de plaats van afzending die was, waarin de Gouden Bloempot Mijn lag. Hij achtte zich gerechtigd die gedachte tot een nader onderzoek uit te breiden en opende het telegram weer. G.B.P. betekende natuurlijk Gouden Bloempot. „Lood gevonden" wou zeggen dat er een loonende ader „lood", goud dus, gevonden was; en „Bye bye" was geen groet, maar betekende: „Buy buy!" — „Koop, koop!"

Een heele poos bleef Lorrimer roerloos zitten. Nu wist hij dat zijn wantrouwen tegen Shuffield niet ongegrond was geweest. Hij had geweten van dat plotselinge succes der mijn en Lorrimer aangeraden zijn aandelen te verkopen en natuurlijk zou Shuffield zelf gauw die aandelen en alle andere die hij in handen kon krijgen, voor een prijsje koopen, vóór het nieuws op de beurs bekend werd en de koers omhoog sprong. Het bloed steeg Lorrimer in 't gezicht. Hij zag Ida en niet Dick in den stoel tegenover hem. Hij had Dick bijna vergeten.

„Hebt u 't?" vroeg Dick, die den ander oplettend had aangekeken.

„Ja, ik heb 't — en ik zal je eens wat vertellen Dick — als jij gisteravond niet had inge.... geen bezoek had gebracht aan Shuffield, had 't me een fortuin gekost. En onder ons gezegd — ik had héél erg behoefte aan een beetje fortuin. Als dit zaakje loopt zoals ik denk, kan ik er den grootsten schat mee veroveren, dien een man zich maar wenschen kan. Jij zult me begripen!"

Dick stond op. Hij beefde en was bang dat hij zou moeten huilen. Hij greep de hand, die Lorrimer hem toestak.

„Ik kom morgenochtend even bij je langs," zei Lorrimer, „ik wil de vrouw en den kleuter wel eens zien. En nu gauw naar bed!"

Maar Lorrimer zat nog lang op en hij rookte en rookte.

Hij kwam den volgenden dag op de beurs, zodra die opende en kocht voorzichtig zooveel mogelijk aandelen van den Gouden Bloempot. Toen hij buiten kwam ontmoette hij Shuffield, die er bleek en gejaagd uitzag, maar Lorrimer ziende, imiteerde hij zoo goed mogelijk een jovialen glimlach.

„Hallo, Lorrimer," zei hij. „Mooi weertje hè? Naar de beurs geweest? Wat ik zeggen wou — die dingetjes van.... hoe heet 't ook weer — den Gouden Bloempot — ik moest ze maar van je overnemen, hè?"

„Nou — nee," antwoordde Lorrimer. „Ik houd ze nog maar een beetje vast. Er kan iets gebeuren."

„Er is al iets gebeurd," zei Shuffield met minder opgewekte stem en afgewenden blik, „'t water staat er in."

„Des te meer reden om ze niet in den steek te laten. Tot ziens. Aardig weer hè?"

Een paar uren later was het nieuws, dat Shuffield vooruit geweten had, op de beurs bekend en de aandelen stegen, stegen meer, stegen nog, toen Lorrimer aanbelde ten huize Dunbar.

Tegenover Ida waren maar weinig woorden, was er in 't geheel geen uitleg noodig. De omhelzing zei alles. De bezorgde vader echter vroeg met rimpelig voorhoofd financiële verklaringen.

„Ik heb nogal wat aandelen in den Gouden Bloempot," zei Hugh.

„Gouden Bloempot?" effende zich 't voorhoofd. „Die staan op... hoeveel ook weer?"

Op zijn trouwdag ontving Lorrimer een brief van Dick Barton, met het bericht dat het hem goed ging en het portret van drie fleurige mensen. In 't gezicht van Dick zelf was echter een trek, die deed vermoeden dat hij zekere proefnemingen met masker en revolver wel had kunnen berouwen, maar niet vergeten.

In de hoofdstad; het mooie en ruime Leidsche Plein met (op den voorgrond) 't modern aangelegde plantsoen en Leidsche Boschje.

ZOMER-BOSCH

Hugo krijgt bezoek

DOOR ALICE GRANT ROSNAN

15)

Mevrouw Hallett aarzde maar een fractie van een seconde. „Wat komt de dag er opaan?” zei ze. „Ik ben aangenomen om u de kranten voor te lezen, en 's Zondags verschijnen er ook kranten, dus ik vond 't natuurlijk vanzelfsprekend, dat ik zou komen... Als u me hebben wilt ten minste.”

„Dank je verschrikkelijk, Henrietta.”

Hij lag daar maar zonder glimlach, recht voor zich uit starend en niet bemerkend, hoe bezorgd de oogen waren, die naar hem keken. Hij dacht aan Paul, dien hij zoo zelfzuchtig had vergeten, en hij vond het verwonderlijk, dat zij allebei, in zoo'n korten tijd, als 't ware erger dan vaderloos waren geworden.

„Weet u, wat u op een goeien keer eens voor me doen moest?” zei hij eindelijk. „Als u wilt, had ik graag, dat u die ouwe kranten bij elkaar zocht en me alles van Paul voorlas.”

„O, alstublieft niet!” Haar stem klonk ernstig en dringend. „Ik zie veel te goed, hoe u 't u aantrekt, en u zoudt er nog maar veel zenuwachtiger van worden, en ik krijg er maar last over met uw moeder en meneer Tright.”

„Die zullen het niet eens weten! Ze weten eigenlijk tòch niks van me. Ze denken alleen maar van wel,” zei de vermoeide stem. „En u hebt 't ook mis. Ik lag niet aan Paul te denken, toen u binnenkwam, maar aan mijn eigen misère. Ik ben een egoïst, net als iedereen. Maar ik wil dat geschrijf over Paul en over 't proces hooren, en als u 't me niet wil voorlezen, zal ik 't Bunny vragen. Die doet 't wel. Ik wil 't nu eenmaal weten — en of u nu al probeert om me er van af te houden, dat geeft geen steek.”

Hij wond zich weer op en zij haastte zich, hem te kalmeeren.

„Nu goed, u zult 't hooren... Ik zal de kranten meebrengen zoogauw ik kan,” zei ze.

Toen vouwde ze de krant open en begon voor te lezen over den moord, maar hoewel er bericht werd, dat de politie den dader op het spoor was, en Hugo den vorigen dag voorspeld had, dat zulks vandaag in de kranten zou staan, maakte hij er niet de minste opmerking over.

Hij lag nu aan Bunny te denken, Bunny, die óók belasterd werd door een dwaze wereld, en die 't met zoo'n vroolijk gezicht verdroeg; Bunny, die onder zijn balkon op den claxon van miss Trotsky speelde en haar rooie schoentjes aantrok, om te harmonieeren met den vagen.

„Je bent zeker nooit teleurgesteld in de liefde, Henrietta?” vroeg Hugo, onder den moord door.

„Nee,” zei mevrouw Hallett vlug, alsof het onderwerp haar pijnlijk was.

„Ik ook niet,” zei Hugo spijtig. „maar 't spreekt van u eigenlijk vanzelf; u bent te jong om al den bons gehad te hebben en getrouwd te zijn en alles.”

„'t Spijt me wel, dat ik u teleur moet stellen,” zei mevrouw Hallett glimlachend.

„Ik bedoelde het niet als een persoonlijkheid... Ik was alleen benieuwd, of een meisje zooiets heel erg zou vinden. Als een jongen een meisje nu eens in den steek liet, en een andere jongen gaf haar dan een auto, zou ze daar een beetje van opkikkeren denkt u?”

„Als ik het meisje was, zou het me verbaasd veel goed doen,” verklaarde mevrouw Hallett, een anderen kant opkijkend. „En wat het ergvinden betreft, ieder verstandig meisje zal blij zijn dat ze van een man af is, die haar zoo kon behandelen.”

„O, maar de man, dien ik bedoelde, heeft 't ook eigenlijk niet gedaan,” zei Hugo vlug. „de menschen zeien 't alleen maar — wat voor 't meisje net zoo erg is. Hoor 'ns — u hebt de verslagen gelezen, dus u hebt denklijk al geraden, dat ik 't over Paul Mostyn had, en u weet misschien nog, dat ze beweerden, dat hij 't ééne meisje den bons had gegeven om 't andere te trouwen. Maar dat was een ge-

meene leugen. Hij is nooit met het meisje verloofd geweest en hij heeft haar den bons niet gegeven. Daar kan ik je mijn woord op geven.”

„Ik ben blij dat u mij dat vertelt.”

Hugo wendde een paar verbaasde oogen naar de rustige figuur van zijn secretaresse, die half achter de krant verborgen zat.

„Je bent een komiek kind. Waarom zou je daar blij om zijn?” vroeg hij.

„Ik ben... blij dat u me zoo in vertrouwen neemt.”

Opeens voelde hij ontroering en schaamte en impulsief zei hij: „Ik ben een beestachtige egoïst — ik zit u maar lastig te vallen met mijn narigheidjes terwijl u heusch genoeg beroerdigheid van uzelf hebt.”

„Beschouwt u 't zoo alstublieft niet. U helpt me heusch, veel meer dan u zelf weet.” Als vreesde ze, zich te verraden, voegde ze erbij: „Het leidt mijn gedachten van andere dingen af.”

„Heusch? Dat zeg je waarschijnlijk maar om mij 'n plezier te doen, Henrietta, maar ik vind 't toch aardig van je. Ik weet niet hoe 't komt, maar ik heb je van 't begin af aan zoo'n beetje tot de vrienden gerekend. Misschien komt 't daarvandaan, dat jij ook in 't malheur zit. Solidariteit en zoo. Beschouw mij ook maar een beetje als een vrind, als je kunt.”

„Dat doe ik,” zei mevrouw Hallett. „U bent 't.”

Het klokje sloeg twaalf uur.

II.

„Tante Eleanor is er even geweest, lieveling,” zei zijn moeder even voor de lunch, „maar ik heb haar maar niet boven gebracht, want ik dacht, dat je vandaag wel geen zin zoudt hebben in visite.”

„Ik wil niemand hier hebben behalve Bunny,” zei de patiënt onrustig. „Met Bunny voel ik me altijd op m'n gemak.”

„Arme kleine Bunny... Ik ben blij dat je vindt, dat ze je niet vermoeit, jongenlief, want ze kan op 't moment best wat hartelijkheid gebruiken. Je zult me natuurlijk wel veel te bang vinden, maar je moest haar toch maar zeggen, dat ze wat voorzichtig is met het wagentje.”

Het idee, dat Bunny zich aan voorzichtigheid zou kunnen bezondigen, leek Hugo te gek om over te praten, maar hij wist vooruit, dat zijn moeder daar niets van zou begrijpen, dus zei hij maar: „Maakt u zich maar niet ongerust — ze kan uitstekend rijden. Er zal haar heusch niets gebeuren.”

„Ja vent, maar ze is niet heelemaal zichzelf op 't moment, 't arme kind. 't Is misschien maar beter, dat ik je vertel, wat ik zooeven van tante Eleanor gehoord heb, om je te waarschuwen,” zei Lady Donaldson.

„Mevrouw Mostyn zegt, dat Bunny heel vreemd doet, sinds Paul haar zoo leelijk behandeld heeft. Zulke dingen kunnen een mensch soms een beetje... uit zijn evenwicht brengen — tijdelijk natuurlijk maar. Als 't wat uitslijt wordt ze de oude wel weer, en in dien tusschentijd moeten we maar zoo vriendelijk mogelijk tegen haar zijn. Daarom ben ik juist zoo blij, dat ze zoo graag hier komt om af en toe een beetje met je te babbelen.”

Hugo's oogen schoten vonken.

„Ik wil tegen u niet onaardig zijn, moeder,” zei hij op effen toon, „maar als mevrouw Mostyn en tante Eleanor samen in de Theems werden gekeild, was iedereen er goed mee — behalve dat ze de rivier vergiftigen zouden.”

„Maar Hugo!”

„Geloof u mij nu eens één keer,” ging Hugo onverstoord verder. „Paul heeft Bunny heelemaal niet leelijk behandeld, hij is nooit met 'r geëngageerd geweest; ze is volkomen bij d'r verstand en er hoeft niets uit te slijten. Wel weet ik, dat de Mostyns graag gehad hadden, dat hij met haar trouwde, om haar

HET VERHAAL TOT NU TOE:
Hugo Donaldson is, tengevolge van een auto-ongeluk voor altijd aan zijn bed gebonden. Hij denkt, dat zijn vader een grief tegen hem heeft of dood is, omdat deze hem nooit komt bezoeken. — Tright is zijn verpleger. — Paul, zijn vriend, is onschuldig in de gevangenis. Deze is getrouwd met een arm meisje, terwijl zijn familie rondvertelt, dat hij bemind werd door Bunny Molineux, een van Hugo's kennissen. — Hugo zoekt in een biografisch handboek, of zijn vader werkelijk dood is; maar hij vindt het natuurlijk niet. — De zenuwarts John Winde bezoekt hem met den huisarts dr. Hissop en raadt hem eenige geestelijke inspanning aan. — Hugo krijgt een brief uit Indie van mevr. Anstruther, zuster van Paul, en leest tot zijn vreugde en trots dat hij peetoom is geworden van Anstruther's eersten zoon. — Mevr. Hallett, die op kamers woont bij mevr. Ponder, wier zoon verloofd is met de dochter van Tright, zal voortaan Hugo de kranten komen voorlezen. Het blijkt dat mevr. Hallett de vrouw van Paul is. — Hugo geeft zijn gerepareerde auto — miss Trotsky — aan Bunny. — Hij bespreekt met mevr. Hallett thans zijn studie van Arabisch.

EÉN ZETEL VACANT.

duiten — en daar hebben ze zijn kop mal over gezeurd. U weet net zoo goed als ik, hoe ze zijn — u bent alleen maar te goedhartig, om 't te zeggen. Paul en Bunny wisten heel goed, hoe ze met elkaar stonden, en ze lachten om de rest. En die onzin, dat Bunny vreemd doet — da's heel handig van mevrouw Mostyn. Dat zegt ze, omdat Bunny haar precies verteld heeft, hoe ze d'r vond, omdat ze probeerden, Paul z'n vrouw achter z'n rug om af te koopen zoo'n gore streek als ik nog nooit gehoord heb."

"Maar jongenlief... ik geloof, dat dat meisje van Paul heelemaal niet geschikt was — eigenlijk gewoon een avonturierster! Ze denken alleen maar aan zijn eigen bestwil."

"Wie beweert dat?" vroeg Hugo boos. „Alleen de Mostyns, waar of niet? Ze hebben haar van alles probeeren aan te wrijven en het lukte ze niet. 't Is een heel geschikt meisje. Dat zegt Bunny, en die geloof ik. En Paul is meerderjarig, hij heeft 't volste recht om z'n eigen vrouw te kiezen. Als ik trouwde, zou u 't niet in uw hoofd halen, om mijn vrouw af te koopen, als ik even mijn hielen had gekeerd, of wel? Natuurlijk niét. U zou er van maken wat er van te maken was en vriendelijk tegen haar zijn. Ze mocht dan zijn wie ze wou."

Hij had de juiste snaar aangeraakt, maar dat wist hij niet. De miskenning van Paul en Bunny was al waar hij aan dacht.

"Brengt u 't nu alstublieft iedereen aan 't verstand," beval hij. „Paul hééft Bunny niet laten zitten. Dat zeg ik, en ik kan 't weten. En Bunny is even goed bij haar verstand als ik. Veel beter. Als u 't niet doet, schrijf ik aan de B.B.C. en dan vraag ik, of ze 't omroepen — mevrouw Mostyn en tante Eleanor schreeuwen hun leugens óók de wereld rond."

"Natuurlijk zal ik 't voortaan zoo zeggen, Hugo," zei Lady Donaldson sussend tot dezen zoon, die in één nacht van jongen tot man scheen geworden te zijn, want zij was het type, dat instinctief voor de mannelijke heerschappij buigt. „Zooals je zegt, je kunt 't weten, want je bent altijd de vertrouweling van Paul geweest — en 't doet me plezier dat je denkt, dat die lieve kleine Bunny er niet over van streek is. Ik maakte me echt ongerust over haar."

Hugo's lunch werd gebracht en zijn moeder ging weg, om haar eigen lunch te gebruiken. Hij bleef liggen en keek met afkeer naar het zoo keurig gedekte tafeltje. Daar had zijn vader allemaal voor betaald, natuurlijk met een zuur gezicht, en voor al het gerommel van zijn ziekte, voor Tright, en de dokters en mevrouw Hallett... 't Was niet meer dan billijk, dat hij betaalde, maar toch wist Hugo, dat het voedsel van den vijand hem voortaan altijd bitter zou smaken, en dat hij zich door het besef van zijn afhankelijkheid diep vernederd zou blijven voelen. Baloorig probeerde hij te eten, omdat het zijn goed recht was, maar hij vond alles smakeeloos, en wanhopig stiet hij het bord van zich af.

Moest dat nu eeuwig zoo duren? Plotseling schoot hem te binnen, dat hij over het legaat van zijn grootvader, vijfduizend pond, kon beschikken als hij vijftientig was. Hij zou aan zijn moeder een volledige opgaaft vragen van het geld, dat ze voor hem hadden uitgegeven sinds zijn ongeluk, en dan betaalde hij alles terug. Dan zou hij eischen, dat hij uit zijn vaders huis naar een gasthuis werd gebracht, waar hij zijn onderhoud en verpleging kon betalen met de rente van 't geld, dat hij overhield. Hij bedankte voor de vernedering, genadebrood te eten van een vader, die hem verloochende.

Hij voelde zich prettiger toen hij tot dit besluit gekomen was — tot hij zich Paul herinnerde en diens vrouw, en Hugo II, voor wien hij zijn fortuintje in gedachte al bestemd had. Hij had 't hun beloofd en hij kon niet terugkrabbelen. Hij wou niet terugkrabbelen. Paul ging in ieder geval voor: zijn behoeften waren van meer belang dan de trots van den eersten den besten halven gek. Hugo zag in, dat hij het bittere brood der afhankelijkheid zou moeten eten tot het einde.

Als hij niet beter werd.

Sir John Winde had gezegd, dat er een kansje was, als hij zijn best deed. Goed, dan dééd hij zijn best. Hij zou de tanden op elkaar zetten en zijn wil inspannen en vast besluiten, om beter te worden, en als hij eerst maar weer kon lopen, dan ging hij de wijde wereld in. In dien tusschentijd zou hij lezen en studeeren als de bliksem, pijn of geen pijn. Hij kwam nog wel ooit bij Archer!

Zijn ongebruikte lunch wekte uitroepen en van Leeder, en van Tright, maar met ongeduldige gebaren wees hij hen af. Zijn moeder bracht hem wat druiven, die net gekomen waren, zei ze, van oom William, en die at hij met smaak op, omdat oom William een Wise was en geen Donaldson, dus hoefde hij er niet middellijk dankbaar voor te zijn jegens zijn vader.

„Ik zal wel een massa geld gekost hebben,” zei hij droefgeestig tegen zijn moeder, en zij streelde zijn hand en riep glimlachend uit:

„Voor wie kan ik mijn geld beter besteden dan voor mijn eigen eenigen jongen? Je wordt een echte vrek... altijd tobben over kosten.”

Hij voelde zich ontzaglijk verlicht, want zijn moeder had gezegd: „mijn geld”. Dus zij betaalde het, en niet zijn vader. Dus hij was voor zijn vader maar een soort huurder van een paar kamers? Aan dien uitweg had hij nooit gedacht, maar 't maakte de heele zaak anders en hij was er zijn moeder dankbaar voor.

Evenwel verzwakte zijn besluit, om beter te worden en het huis van den vijand te verlaten, niet, en toen mevrouw Hallett terugkwam, stelde hij voor, toch maar met Arabisch te beginnen. Hij legde haar precies uit, waar zijn oude kamer was, beneden, en vroeg, of zij de boeken wou gaan halen. Ze gehoorzaamde, nogal zenuwachtig, en Hugo, die nu begeerig was om te beginnen, vond, dat ze er erg lang over deed.

Gisteren zou hij 't grappig gevonden hebben, dat Henrietta zijn oude kamer eens zag en begreep, dat hij van zichzelf geen mensch was voor zoo'n salon als dit, maar nu was hij die kinderachtigheden te boven en hij wou alleen maar, dat ze opschoot. Hij had er niet eens aan gedacht haar te zeggen, dat ze naar 't portret van Paul moest kijken, in de oude cricket-groep vlak naast de deur.

Ze kwam een beetje buiten adem en met vuurroode wangen terug, en ze vertelde, dat ze het gevoel had gehad, alsof ze inbraak pleegde, en doodsbang was geweest, dat ze de verkeerde kamer in zou gaan; maar de boeken had ze gevonden, en nu zetten ze zich tot het hachelijk ondernemen, een taal te leren, waar zij niets van kende en Hugo maar een heel klein beetje.

„U moest me vandaag maar liever laten voorlezen,” ried het meisje met een bezorgden blik naar zijn bleek gezicht; en onmiddellijk vermoedde hij, dat ze haar onderweg hadden aangehouden en haar verteld hadden, dat hij zijn lunch had laten staan. Wat hadden ze aldoor over hem te roddelen — konden ze hem zijn gang niet laten gaan?

„Ik wou nu *dit* doen,” zei hij dwars, en hij zat er nog aan te tobben, met de verstrooide hulp van mevrouw Hallett, toen Bunny opdaagde.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

I.

„Ik ben vandaag eens geen ongenode gast,” zei Bunny. „Je moeder heeft opgebeld of ik kwam, dus ik blijf tot nader order. Miss Trotsky is bij haar ouden vriend Greville op visite... ze toeterde toen ze hem zag. En de hond heeft een waterhoofd, opgeblazen door 't rijden in zijn eigen wagen.”

De donkere oogen van den patiënt klaarden op tot een glimlach en gingen eindelijk met grappige verslagenheid naar den kant van Henrietta, want Bunny had hem ver-raden... en haarzelf ook, maar ze wist het niet. Maar mevrouw Hallett liet niet merken, dat ze iets begreep; zij was de tact in persoon; en wat kwam 't er ook op aan? Hij had haar verteld dat het meisje, dat den wagen gekregen had, niet echt den bons had gekregen, en ze had hem geloofd.

„Hallo, Henrietta,” zei Bunny. „Je anderen naam weet ik niet meer, maar je kunt tegen mij Bunny zeggen als je wilt. Dat spaart een massa tijd uit. Wat denken jullie tweeën in 's hemelsnaam dat je uitvoert?”

„Arabisch leeren,” zei Hugo.

„Ik ga mettertijd Assyrische koningen opgraven, en daar heb je de taal bij nodig.”

„Zoo, ik hoop dat je een goede vangst maakt. Je moet de kroon van zoo'n koning voor mij bewaren, Hugo, dan kom ik hem halen, als je even belt. Ik heb al eens gedacht, dat ik wel eens naar 't land waar de peper groeit zou willen, want sommige andere lui kan ik er toch niet naar toe krijgen.”

Bunny liep naar het radio-toestel en duwde en draaide en bracht een duizendtal duivelen aan 't janken. Mevrouw Hallett keek bezorgd naar den invalide, maar die lachte.

„Vooruit Bunny,” moedigde hij aan, „laten we flink pan maken om ze beneden te treiteren.”

Dit vooruitzicht was streelend voor zijn stemming van het oogenblik.

De duivels losten zich echter op in een jazz-band, die een fox-trot speelde.

„Kom op Henrietta, dansen!” riep Bunny.

„Kan ik niet,” zei 't andere meisje, terugwijkend.

„O jawel, kun je wat best.” Bunny greep haar aan en danste haar de heele blauwe kamer door en terug, en liet haar toen opeens weer los.

„'t Is Zaterdagmiddag, leelijke slavendrijver, het arme kind wil weg,” zei ze, Hugo heimelijk een knipoogje gevend.

Hij begreep den wenk en Henrietta kreeg verlof te vertrekken.

„Dat arme stomme diertje is ergens stijf buiten westen van,” zei Bunny. „Daarom stelde ik voor haar maar weg te sturen. Lekker wereldje hebben we!”

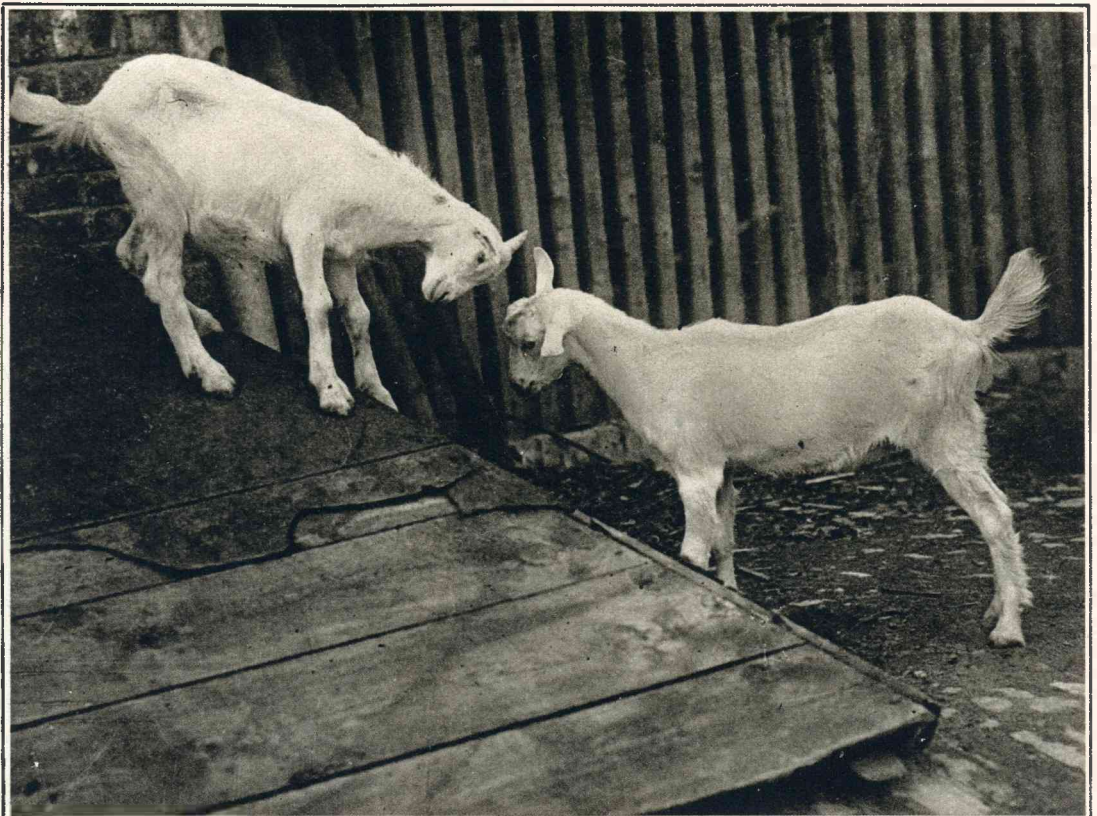
Ze zette de radio af en met de handen in de zakken kwam ze op 't voeteneind van Hugo's bed zitten. Ze was vandaag heelemaal in 't crême, behalve haar roode schoentjes en een roode band om haar hoedje, om bij miss Trotsky aan te sluiten. Er was ook een klein verschilletje in haar gezicht, maar Hugo kon niet uitmaken wat het was. Hij wist alleen maar, dat hij 't prettig vond, haar daar zoo nonchalant te zien zitten, zoo heel gewoon, en zijn sombere stemming week — voor 't oogenblik kon hij zich weer gelukkig voelen.

„Miss Trotsky is een engel,” zei ze. „Vliëgt gewoon vooruit, we hebben het heerlijk gehad samen. Ik heb Robin gevraagd of ze niet eens mee wou toeren, maar ze zei: „Al bewonder ik je mooie cadeau nog zoo, en al waardeer ik de bedoeling van je invitatie hartelijk, Elisabeth, ik voel toch geen lust om te worden aangezien voor een reuzin in een kinderwagen”. Tusschen twee haken, je moet de groeten van Robin hebben, Hugo.”

„Nee toch?”

„Heusch, echt. Ze zei: „Wil je zoo goed zijn Hugo mijn hartelijke complimenten over te brengen?”, rapporteerde Bunny, de onberispelijke uitspraak van haar draak en de onverstoorbare statie van haar zinsbouw nabootsend.

(Wordt vervolgd.)

PROBLEMEN

Alles betreffende deze rubriek te adreſſeeren aan den heer H. de Jongh, Panorama, Stationsweg 34, Den Haag

OPLOSSINGEN

PROBLEMEN VORIGE RUBRIEK

TER OPLOSSING:

165. De kleuren van den ontbrekenden dominosteen.

166.

4	8	16	17	20
15	24	1	14	11
19	3	13	23	7
21	12	25	2	5
6	18	10	9	22

167. (F. Scheel.) De stand was:

Wit: Ka8, Dh5, Tc1, Tc3, pionnen h2, d5.
Zwart: Kd2, Pe3, Pb7, Lh4, pionnen f4, d6.

Wit	Zwart
1. Dh5—f3!	Lh4—e1
2. Df3—d1† enz.	
1. ———	Pb7—c5
2. Df3:f4! enz.	
1. ———	Pb7—a5
2. Df3—e4! enz.	
1. ———	Lh4—g3
2. h2:g3! enz.	

168. (H. Varenkamp, Amsterdam.)

De stand was:

Zwart: 7, 13, 14, 17, 18, 19, 23, 24, 25, 26.

Wit: 27, 28, 32, 33, 34, 35, 37, 42, 45, 47.

Wit	Zwart
1. 37—31!	26:48
2. 47—42	48:22
3. 33—29	22:30
4. 29:9	13:4
5. 35:2!	

Gewonnen.

169.

Jongen (tot zeekapitein): „Kunt u een kajuitsjongen gebruiken, kapitein?”

Kapitein: „Ik heb een verstandigen jongen noodig. Maar jij ziet er zoo dom niet uit: daarom wil ik je in mijn dienst nemen, echter op voorwaarde, dat je me drie einden aan dit touw kunt vinden.”

Jongen (het touw in zijn handen nemend): „Hier is één eind, kap'tein.”

Kapitein: „Heel goed, mijn jongen.”

Jongen: „En hier is nog een eind.”

Kapitein: „Prachtig.”

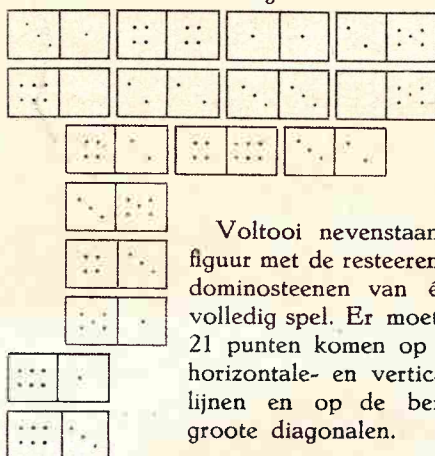
Jongen (na een lichte aarzeling,.....): „.....”

Hij werd onmiddellijk aangenomen.

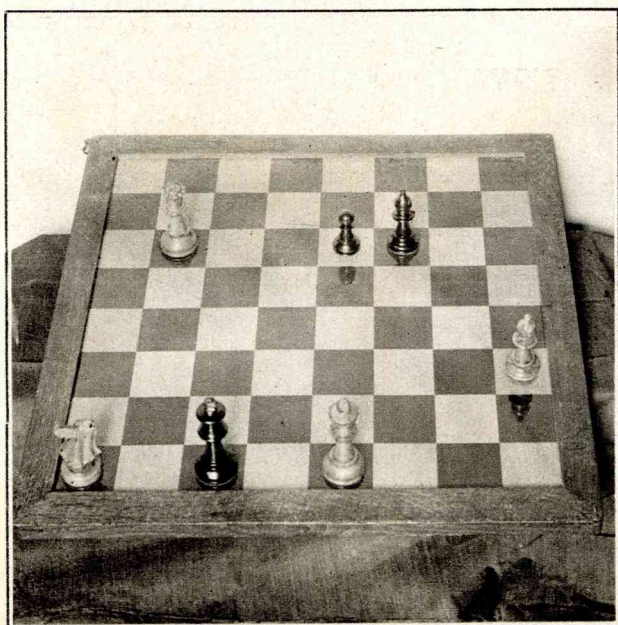
Vul de weggelaten woorden in.

170.

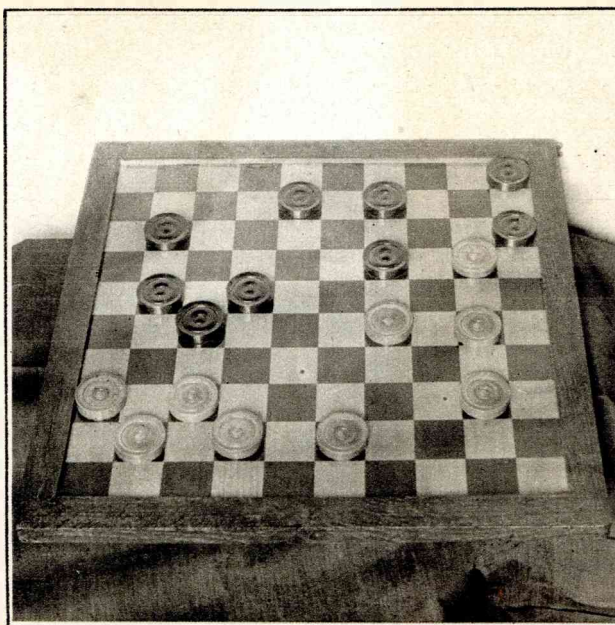
Ingezonden door *Mevr. J. Hartman*,
Den Haag.

Voltooi nevenstaande figuur met de resterende dominosteenen van één volledig spel. Er moeten 21 punten komen op de horizontale- en verticale lijnen en op de beide groote diagonalen.

172.

173.

PANORAMA

Geïllustreerd Weekblad
voor *Betere Ontspanning*

Abonnementsprijs
f 10.40 per jaar
Buitenland f 13.—.
Losse nummers 20 ct.

Telefoonnummer Den Haag 17062 — Postgiro 142700

Panorama heeft de eer, onder zijn inteekearen te mogen rekenen het Huisarchief van H.M. de Koningin, en telt onder zijn abonné's vele vooraanstaande Nederlanders in den vreemde, H.M.'s Gezanten, Consuls, enz. Het ligt ter lezing aan boord der uitvarende schepen van de groote stoomvaartlijnen, terwijl te Suez en Port Said de nieuwste nummers aan boord der thuisvarende schepen komen.

INHOUD VAN No. 30

TEKST:

	oag.
Doelmatigheid in vriendelijke gedaante	2
Nelly, liefde en een weddenschap	6
Welke kleeding voor het strand?	12
Spaansche vrouwen	16
Late visite	20
Ghemenghelt Werck	21
De nuttige inbreker	22
Hugo krijgt bezoek (roman)	27
Problemen	30
Laatste Nieuws	31

FOTOS EN PLATEN 9 pagina's

171.

De kop van een visch is 9 c.M. lang.
Zijn staart is even lang als zijn kop en de halve lengte van zijn lichaam samen.
Zijn lichaam is even lang als zijn kop en staart samen.

Hoe lang is de visch?

172.

Auteur: *F. Lazard*.

Stand in cijfers:

Wit: Ke1, Db6, Pa1, Lh3.

Zwart: Kc1, Lf6, pion e6.

Mat in vier zetten.

173.

Auteur: *G. Mantel, Hengelo*.

(„Damspel Studio”, Antwerpen.)

Stand in cijfers:

Zwart: 5, 8, 9, 11, 15, 19, 21, 22, 27.

Wit: 20, 29, 30, 36, 37, 40, 41, 42, 43.

Wit speelt en wint.

CORRECTE OPLOSSINGEN

ontvangen van:

De heeren M. van der Linden, Den Haag (157, 158, 159); G. L. Gortmans, Amsterdam (154, 155, 159); J. A. M. Peters, Deventer (156, 157); Dr. A. de Jong, Amsterdam (153, 158, 159).

„LAATSTE” NIEUWS

Bevestiging van ons „laatste” nieuws van drie weken geleden — Gewezen krantenjongens in Amerika — Ford — 'n Interview van een krantenboy — Morgan — 'n Tip!

Het ergste dat 'n Amerikaanschen millionaire of milliardair overkomen kan is: aan zijn miljoenen te zijn gekomen, zonder dat-ie z'n maatschappelijke loopbaan begon als krantenjongen of als flesschen-spoeler,” aldus schreef ik in ons nummer van 26 Juni l.l., naar aanleiding van de opvoeding van Nelsonnetje Rockefeller, van beroep kleinzoon van John D. en in z'n vrijen tijd student.

En wat las ik nu dezer dagen?

„In Amerika behoort het om zoo te zeggen tot den goeden toon, dat een millionaire zijn loopbaan als krantenjongen is begonnen. In Detroit hebben deze voormalige krantenjongens, volgens het Vad., zelfs een club, welker eenige taak is de krantenjongens van tegenwoordig, die eerst in de toekomst millionaire willen worden, in hun loopbaan met raad en daad te steunen. De leden dezer eenige club zien elkaar elk jaar slechts tweemaal: voor Kerstfeest en in Juni. De beide ontmoetingen geschieden onder zeer eigenaardige omstandig-

ik 's morgens opsta heb ik graag 'n puik ontbijt. Dan voel ik me krachtig voor den komenden dag. En u weet natuurlijk zelf wel, dat je voor broodjes-koudvleesch, 'n paar eieren, en alles wat er bij zoo'n ontbijt behoort, met 'n dollar niet veel doet! De lunch idem, idem! Na 'n ochtend werken is 'n warme lunch onontbeerlijk! Een biefstukkie met gebakken piepers, 'n kop koffie en wat fruit na, — well, dan zijn twee dollars zóó gepiept. En het diner, — navenant! Als ik dus 100 dollars van u krijg, kan ik weer een paar dagen vooruit.”

En Ford... gaf ze!

Den anderen dag stond weer 'n bedelaar op dezelfde plaats op Ford te wachten en jermieerde om 'n aalmoes. Vertelde van z'n ellende, van z'n hongerslijden, kortom schetste met welgekozen woorden zijn arm bestaan.

„Wat eet je en hoe leef je dan eigenlijk,” vroeg Ford geïnteresseerd.

„Wat zal ik eten, meheer Ford? Wat ik toevallig krijg. 'n Sneer droog brood, 'n restje middageten en meestal... niks!”

Ford gaf 'm 'n dubbeltje.

Toen de man bleef talmen, het dubpie om en om gooiend, vroeg Ford: „niet genoeg?”

„Gisteren gaf u m'n kameraad honderd dollar en mij scheept u met 'n dubje af,” murmereerde de bedelaar.

„Logisch,” lachte Ford. „Je kameraad heeft ook veel meer nodig dan jij!”

Zoodat ik maar zeggen wil: je kunt dergelijke krantenjochie's met spaarpotjes van tientallen millioentjes, niet met 'n 2½-centstuk fooi afschepen.

Eén zoo'n interview moge hier volgen; het is van den bekenden financier Sumington, medewerker van Morgan en millionaire-repent. Hij vertelde:

„Het is nu net zoowat 40 jaar geleden, dat ik begon.

Ik moest elken middag precies om twaalf uur 'n krant bezorgen in een groote bank. Mijn klant had zijn kantoor op de eerste verdieping. Ik klom steeds de trap op en, om gauwer beneden te zijn, ging ik dan gewoonweg op de leuning zitten en gleeed met groote

snelheid naar beneden. Dat vond ik in dien tijd de makkelijkste manier van trappen klimmen.

Op een keer gleeed ik weer zoo, toen er iets onverwachts gebeurde. Een elegant heer stond onder aan de trap. Ik bemerkte dit gevaar toen ik niet meer remmen kon en

zoo gebeurde wat gebeuren moest. Mijn voeten kwamen in onzachte aanraking met de borst van den voornamen heer. De onbekende trok een heel boos gezicht, keek me verwijtend aan, en ik begon me lachend te verontschuldigen: Wat wilde u wel,

mister? U zag toch dat ik gleeed en u moest ook weten, dat je bij 't glijden niet dadelijk kan remmen. Hebt u als kind nooit gegleden? De heer begon te lachen en — ik was de man. De heer was natuurlijk John Pierpont Morgan. Mijn antwoord beviel hem zoo, dat hij zijn oog over mij liet gaan en... de rest weet u.”

Nu behoor ik zelf tot de menschen die, vooral als 't niks kost, graag 'n ander 'n

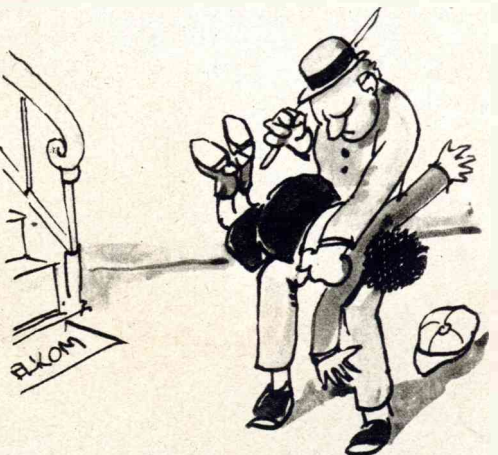
plezier doen. Dus wat doe ik? Ik „tip” één onzer aardigste Panorama-jongens door hem bovenstaand interview haarfijn uit te leggen.

„Jò,” zei ik, „je fortuin is gemaakt. Je hebt niks anders te doen dan hier boven aan den trap te gaan staan. Komt nu de baas binnen, dan laat je je van de leuning glijden, zóó dat je 'm met je hakken 'n peuter op z'n maag geeft die er zijn mag. En als ie dan weer bijgekomen is, dan zeg je precies 't zelfde als die kleine schooier van 'n Sumingtonnetje tegen Pierpont Morgan zei, toen ie 'm bijna bewusteloos had geschopt. Begrepen!”

„En ôf,” glunderde de kleine bandiet.

„Doe je best!” — zei ik nu nog hartelijk, want wezenlijk waar, ik gunde dat joch z'n millioentjes van harte. 't Is zoo'n aardig kereltje, hè!

En toen ik vanmorgen op kantoor kwam, moest ik vernemen, dat het leuke kereltje naar den dokter was....

Ze hebben er hier absoluut geen ver-stajum van hoe je millionnaires vormt.

Ik ken hier dan ook kranten-„jongens” met grijze koppen, die er nu al veertig jaar over doen om het eerste millioentje bij elkaar te krijgen. En 't nog steeds niet hebben! Sneu!

Sumerson

heden. De millionnaires spelen namelijk één dag weer voor krantenjongen. Ze gaan de straat op en verkoopen net als vroeger kranten. Natuurlijk vinden die gretig aftrek. Ja, de meeste exemplaren worden zelfs met agio verkocht. En dat is ook natuurlijk, want het genoeg een millionaire een dollar, 50 cent of ook maar 10 cent in de hand te drukken en daarvoor een dank u wel te krijgen, dat laat geen gewone Amerikaan zich ontgaan.”

Kort geleden zijn dus deze gewezen krantenjongens weer bij elkaar geweest in Detroit, waar zij dien dag met kranten hebben geleurd. Oude liefde is toch maar reusachtig roestvrij.

Toen heeft 'n journalist 25 papieren rijks-daalders in z'n zak gestoken om van 25 millionnaires-krantenjongens 'n krantje te koopen (+ fooi!) om zóódoende aan 25 interviews te komen voor z'n krant. Een krantenboy, die met twee rolces royces naar z'n werk gaat — één om zichzelf en één om z'n pakkie kranten te vervoeren — kun je nou eenmaal niet met drie cent fooi afschepen; dien geef je minstens 'n knaak!

't Welk me herinnert aan die twee bedelaars die bij Ford om 'n aalmoes kwamen. De één vroeg honderd dollars.

„Da's niet mis,” zei Ford, „waar heb je zooveel geld voor nodig?”

„Well,” antwoordde de vagebond, „als

PALMENSTRAAT IN BEVERLY HILLS (CALIFORNIE)